ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Μυθιστορια ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Κατ' επιτομην υπο Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδ. σελ. 18]

Διεκρίνετο ἤδη καθαρώτερον ἡ παραλία καὶ οἱ ἀπόκρημνοι βράχοι οἱ ὄπισθεν αὐτῆς καὶ συστάδες δένδρων. Ὁ Βριὰν παρετήρησε καὶ ἐκβολὴν ποταμοῦ ἐν δεξιᾷ τῆς παραλίας.

Καθ' ὅλου ἡ γῆ αὕτη οὐδὲν εἶχε τὸ ἐπαγωγόν, ἀλλ' ἡ θέα ὅμως τῶν δένδρων ἐδείκνυε τοὐλάχιστον ὅτι ἡ γῆ ἦτο ὅπως δήποτε εὔφορος.

Δὲν ἐφαίνετο δὲ κατῳκημένη· διότι οὔτε οἰκία τις ἐφαίνετο οὔτε καλύβη. Καὶ ἂν ὑπῆρχον κάτοικοι, βεβαίως θὰ κατῴκουν τὰ μεσόγεια.

«Δὲν διακρίνω οὐδὲ καπνὸν πουθενά!» εἶπεν ὁ Βριὰν καταβιβάζων τὸ τηλεσκόπιον διὰ τοῦ ὁποίου παρετήρει.

Καὶ ἀληθῶς τὸ μέρος τοῦτο ἐφαίνετο ἀκατοίκητον· ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἦτο, ἐὰν θὰ ἠδύνατο οἱ μικροὶ ναυαγοὶ νὰ διατρίψωσιν ὀλίγας ἑβδομάδας.

Ἐν τούτοις ἡ πλημμυρὶς ἀπεσύρετο κατὰ μικρὸν καὶ τοι πολὺ βραδέως, διότι δὲν τὴν ἄφινεν ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης πνέων ἄνεμος, ὅστις ὅμως ἐφαίνετο ὅτι ἤρχιζε νὰ κοπάζῃ.

Ο Βλῆτερ

Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εἶνε τὰ παιδία ἕτοιμα, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ κατώρθωνε τὸ πλοῖον νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ περάσῃ μεταξὺ τῶν ὑφάλων.

Ἦτο ἑβδόμη περίπου ὥρα τῆς πρωΐας.

Τὰ παιδία μετὰ σπουδῆς ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου διάφορα πράγματα, τὰ ἀπολύτως χρήσιμα, οἷον διάφορα τρόφιμα, διπυρίτην, κρέατα παστὰ καὶ καπνιστά. Τὰ ἡτοίμασαν εἰς μικρὰ δέματα διὰ νὰ τὰ παραλάβωσιν οἱ μεγαλήτεροι καὶ τὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν ξηράν.

Διὰ νὰ μετακομισθῶσι δὲ αἱ τροφαὶ εἰς τὴν ξηρὰν ἦτο ἀνάγκη πρῶτον νὰ ἀποσυρθῶσι τὰ νερὰ καὶ νὰ ἀφήσωσι τὰς ὑφάλους ἐλευθέρας.

Ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο τοῦτο;

Ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων κατεγίνοντο παρατηροῦντες μετὰ προσοχῆς τὴν θάλασσαν. Ἔβλεπον δὲ ὅτι καθ' ὅσον μετεβάλλετο ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου, ἐπήρχετο καὶ μικρά τις ἐλάττωσις τῆς τρικυμίας, καὶ οἱ παφλασμοὶ τῶν κυμάτων ἤρχιζον νὰ κατευνάζωνται· ὥστε ἦτο καταφανὲς πλέον ὅτι τὰ ὕδατα ἐταπεινοῦντο βαθμηδόν, διότι καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὑφάλων ἐφαίνοντο ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, Πλὴν δὲ τούτου καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον ἠσθάνετο ἤδη τὰ ἀποτελέσματα τῆς ταπεινώσεως τῶν ὑδάτων, διότι ἤρχισε νὰ κλίνῃ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου. Μάλιστα δὲ ἦτο φόβος μήπως, αὐξανομένης τῆς κλίσεως, κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς· διότι τὸ πλοῖον ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς του ἦτο πολὺ ὑψηλόν. Ἐὰν

δὲ ἡ θάλασσα κατέκλυζε τὸ κατάστρωμα πρὶν τὰ παιδία ἀποβιβασθῶσιν, ἡ κατάστασις των θὰ ἦτο δεινοτάτη.

Δυστυχῶς αἱ λέμβοι εἶχον ἀποσπασθῆ καὶ παρασυρθῆ ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἐὰν ἐσώζοντο αἱ λέμβοι, ὁ Βριὰν καὶ οἱ συμπλωτῆρές του θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιβιβασθῶσιν εἰς αὐτὰς καὶ νὰ προσπαθήσωσιν ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηράν. Ἔπειτα θὰ ἠδύναντο νὰ μεταφέρωσιν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν πλῆθος πραγμάτων χρησίμων, τὰ ὁποῖα τώρα ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ καταλίπωσιν ἐν τῷ πλοίῳ. Καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα ἐὰν τὸ πλοῖον συνετρίβετο, εἰς τί θὰ ἐχρησίμευον τὰ συντρίμματά του παρασυρόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων μεταξὺ τῶν βράχων; Τὰ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ τρόφιμα καὶ τὰ ἄλλα ἐφόδια δὲν θὰ κατεστρέφοντο; Οἱ δὲ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θὰ ἀπέμενον ἄνευ ἄλλης τινὸς βοηθείας καὶ τροφῆς, ἐλπίζοντες εἰς μόνην τὴν συνδρομὴν τῆς ἀγνώστου ταύτης γῆς;

Πολὺ λυπηρὰ καὶ δυσάρεστος ἦτο ἡ περίστασις αὕτη νὰ μὴ ἔχωσιν ἐφόλκια πρὸς διάσωσίν των!

Αἴφνης κραυγαὶ ἠκούσθησαν ἐκ τῆς πρῴρας.

Ὁ Βάξτερ ἀνεκάλυψε σπουδαιοτάτην ἀνακάλυψιν. Ὁ κέλης, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον παρασυρθέντα ὑπὸ τῶν κυμάτων, εὑρέθη ἐσφηνωμένος μεταξὺ τῶν ὑποβάθρων τοῦ προβόλου ἱστοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ὁ κέλης οὗτος ἐχώρει μόνον πέντε ἢ ἓξ ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἐν καλῇ καταστάσει, ὡς ἐβεβαιώθησαν ἀφ' οὗ τὸν ἔσυρον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν χρησιμοποιήσωσιν, ἐὰν τυχὸν δὲν θὰ ἠδύναντο ἕνεκα τῆς τρικυμίας νὰ διέλθωσιν ἀβρόχοις ποσὶ πατοῦντες ἐπὶ τῶν ἐξεχόντων βράχων. Ἦτο λοιπὸν ἐπάναγκες νὰ περιμείνωσι τὴν ἄμπωτιν· ἀλλ' ὅμως ἐπῆλθε σφοδρὰ συζήτησις καθ' ἣν πάλιν ἦλθον εἰς λόγους ὁ Βριὰν καὶ ὁ Δόνιφαν.

Πράγματι ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρὸς παραλαβόντες τὸν κέλητα ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Βριὰν ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἠρώτησε:

«Τί θὰ κάμετε;

— Ὅ τι μας συμφέρει . . . . ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλκοξ.

— Θὰ ἐμβῆτε μέσα εἰς τὸν κέλητα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν, καὶ βέβαια σὺ δὲν θὰ μας ἐμποδίσῃς!

— Ἐγὼ ἴσα ἴσα, ὑπέλαβεν ὁ Βριάν, ἐγὼ καὶ ὅλοι τοὺς ὁποίους σὺ θέλεις νὰ παραιτήσῃς εἰς τὸν κίνδυνον! . . . .

— Νὰ παραιτήσω τοὺς ἄλλους; . . . . Καὶ ποῦ το κατάλαβες; ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν ὑπεροπτικῶς. Κανένα δὲν θέλω ἐγὼ νὰ παραιτήσω, τὸ ἤκουσες; . . . . Ἀφ' οὗ ἅπαξ παρατήσωμεν εἰς τὴν ξηράν, εἷς ἐξ ἡμῶν θὰ φέρῃ πάλιν τὸν κέλητα ὀπίσω . . .

— Καὶ ἂν δὲν εἶνε δυνατόν; ἀνεφώνησεν ὁ Βριὰν μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατῶν τὴν ὀργήν του, καὶ ἂν σπάσῃ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους;

— Ἔμπρός! . . . Ἔμπρὸς εἰς τὴν λέμβον, ἀνεφώνησεν ὁ Οὐέπ ἀπωθήσας τὸν Βριάν.

— Ἔπειτα βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Οὐίλκοξ καὶ τοῦ Κρὸς ὕψωσε ὀλίγον τὸν κέλητα διὰ νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ Βριὰν ἁρπάζων τὸ ἄκρον τοῦ κέλητος.

— Θὰ το ἰδοῦμεν! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ὄχι, ὄχι!! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ντισταθῇ χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας. Πρῶτον μὲν πρέπει νὰ μείνῃ ὁ κέλης διὰ τοὺς μικρούς, αν τύχῃ καὶ δὲν εἶνε ἡ θάλασσα πολὺ ῥηχὴ καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐξέλθουν.

— Ἄφησέ μας ἥσυχους σὲ παρακαλῶ, ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν ἐξωργισμένος. Σοῦ το ἐπαναλαμβάνω; Βριάν, δὲν θὰ μας ἐμποδίσῃς σὺ νὰ κάμωμεν ὅ τι αν θέλωμεν.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν, ὅτι ἐγὼ θὰ σας ἐμποδίσω, Δόνιφαν!»

Οἱ δύο παῖδες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσωσιν ἐναντίον ἀλλήλων. Ἐν τῷ ἀγῶνι δὲ τούτῳ ὁ μὲν Οὐίλκοξ, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς θὰ ἐλάμβανον τὸ μέρος τοῦ Δόνιφαν, ὁ δὲ Βάξτερ, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Γάρνετ θὰ ἐμάχοντο ὑπὲρ τοῦ Βριάν. Ἡ συμπλοκὴ δὲ αὕτη πιθανῶς ἔμελλε νὰ καταλήξῃ εἰς λυπηρὸν καὶ ἀξιοθρήνητον τέλος.

Διὰ τοῦτο ὁ Γόρδων ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐπέμβῃ.

Ὁ Γόρδων ὡς μεγαλήτερος καὶ εὐκόλως δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, διανοούμενος πόσον κακὸν θὰ ἦτο εἰς τὸ μέλλον ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀσυμφωνία, εἶπε πρὸς τοὺς ἐρίζοντας:

«Ἐλᾶτε τῶρα ὀλίγην ὑπομονήν, Δόνιφαν. Βλέπεις πολὺ καλὰ ὅτι ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ ταραγμένη, καὶ ὅτι θὰ κινδυνεύσωμεν νὰ χάσωμεν τὸν κέλητά μας.

— Δὲν το ἀνέχομαι ἐγὼ νὰ κάμνῃ ὁ Βριὰν ὅ τι θέλῃ, ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν. Εἶνε κάμποσος καιρὸς ὅπου το 'πῆρε 'πάνω του!

— Ὄχι! . . . ὄχι!! . . . ἀνεφώνησεν ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐέπ.

— Δὲν ἀπαιτῶ ἐγὼ νὰ γίνεται ὅ τι θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ ἀφήσω καὶ ἐγὼ νὰ κάμῃ ἄλλος ὅ τι θέλῃ, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντος ὅλων μας.

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα φροντίζομεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Καὶ τώρα που εἴμεθα εἰς τὴν ξηράν . . .

— Ὄχι ἀκόμη, δυστυχῶς, ἀπεκρίθη ὁ Γόρδων. Δόνιφαν, μὴ ἐπιμένῃς καὶ ἂς περιμείνωμεν καταλληλότερον καιρὸν διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν κέλητα!»

Εἰς τοὺς ὀρθοὺς τούτους λόγους τοῦ Γόρδωνος ἐπείσθησαν οἱ διαφωνοῦντες φρονίμως φερόμενοι.

Ἡ θάλασσα εἶχε ταπεινωθῆ κατὰ δύο πόδας. Ἀλλ' ἄρά γε ὑπῆρχε διάβασις μεταξὺ τῶν ὑφάλων; Θὰ ἦτο ὠφελιμότατον ἐὰν οἱ παῖδες ἠδύναντο νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τούτου.

Ὁ Βριὰν διανοούμενος ὅτι θὰ ἠδύνατο καλλίτερον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῶν βράχων, ἐὰν τους παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, ἔσπευσε πρὸς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου, ἔλαβε τοὺς ἐπιτόνους τοῦ δεξιοῦ τοίχου καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἀνερριχήθη μέχρι τῶν διζύγων.

Διὰ μέσου τῶν ὑφάλων διεφαίνετο στενὸς πόρος, οὐτινος ἡ διεύθυνσις ὑπεδηλοῦτο ὑπὸ τῶν κορυφῶν αἱ ὁποῖαι ἐξεῖχον ἑκατέρωθεν. Ἐὰν λοιπὸν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν διὰ τοῦ κέλητος, ὤφειλον νὰ τον διευθύνωσι πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον τοῦτον πόρον.

Ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ σάλος τῆς θαλάσσης ἦτο μέγας πέριξ τῶν βράχων καὶ βεβαίως θὰ συνετρίβετο ὁ κέλης. Ἄλλως τε προτιμότερον ἦτο νὰ περιμείνωσι τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὑδάτων. Ὁ Βριὰν ἀπὸ τοῦ ὕψους ὅπου ἀνέβη ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς καὶ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὴν ἀπέναντι γῆν. Ἡ παραλία ἐφαίνετο ὅλως ἀκατοίκητος μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων, τὰ ὁποῖα ἀπεῖχον ἀπ' ἀλλήλων περὶ τὰ ἐννέα μίλια.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν κατέβη ὁ Βριὰν καὶ ἐξέθεσεν εἰς τοὺς συμπλωτῆράς του τί εἶδε. Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς ἤκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Βριὰν καὶ δὲν εἶπον τίποτε· ἀλλ' ὁ Γόρδων τον ἠρώτησεν:

— Ὅταν ἔπεσεν ἔξω τὸ πλοῖον μας τὸ πρωί, δὲν ἦτο περίπου ἓξ ἡ ὥρα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

— Καὶ πόσην ὥραν θέλει νὰ γίνῃ ἡ ἄμπωτις;

— Πέντε ὥρας πιστεύω. — Δὲν εἶν' ἔτσι, Μόκο;

— Μάλιστα πέντε ἢ ἓξ ὥρας, ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γόρδων, περὶ τὰς ἕνδεκα θὰ εἶνε ἡ καταλληλοτάτη ὥρα διὰ νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἀπόβασιν . . . .

— Τόσον ὑπελόγισα καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἂς εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ ἂς τσιμπήσωμεν τώρα κάτι τι διὰ νὰ μὴ ἔμβωμεν εἰς τὴν θάλασσαν εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητόν, διότι πιθανὸν καὶ νὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἔμβωμεν εἰς τὴν θάλασσαν.»

Καὶ πράγματι εὐθὺς ἐξετέλεσαν τὴν πρακτικωτάτην συμβουλὴν τοῦ συνετοῦ Γόρδωνος.

Ὁ Βριὰν ἀνέλαβε νὰ προσέχῃ τὰ μικρά. Ὁ Γέγκινς ὁ Ἴβερσον, ὁ Δόλης, ὁ Κοστὰρ ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι θάρρος, ὅπως συνήθως τὰ μικρὰ παιδία τὰ ὁποῖα δὲν ὑποπτεύουσι τὸν κίνδυνον, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶχον βρέξῃ τὸ στόμα των ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Βριὰν ἦλθεν εἰς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου, καὶ στηρίξας τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τοῦ ἐξώστου παρετήρει τὰς ὑφάλους.

Πόσον βραδέως ἐταπεινοῦτο ἡ θάλασσα! Ἦτο δὲ πρόδηλον ὅτι ἐταπεινοῦτο διότι καθ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ὧραι, τὸ πλοῖον κατεκλίνετο ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν πλευράν.

Ὁ Μόκος ῥίψας εἰς τὴν θάλασσαν τὴν βολίδα ἐμέτρησεν ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε βάθος ὀκτὼ ποδῶν. Ἀλλ' ἄρά γε ἦτο ἐλπὶς νὰ καταβῇ ἔτι μᾶλλον ἡ ἄμπωτις καὶ νὰ ἀποσυρθῶσι τὰ ὕδατα μακρὰν τῶν βράχων; Ὁ Μόκος τοὐλάχιστον δὲν ἤλπιζε, καὶ ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ το εἴπῃ κρυφὰ πρὸς τὸν Βριὰν διὰ νὰ μὴ φοβηθῶσι τὰ ἄλλα παιδία.

Ὁ Βριὰν ἐπλησίασε τὸν Γόρδωνα καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὴν γνώμην τοῦ Μόκου. Καὶ οἱ

δύο παῖδες ἐνόουν πολὺ καλὰ ὅτι καὶ τοι ὁ ἄνεμος ἔκλινεν ὀλίγον πρὸς βορρᾶν, δὲν ἄφινεν ὅμως τὴν θάλασσαν νὰ ταπεινωθῇ τόσον ὅσον θὰ ἐταπεινοῦτο ἐὰν ἦτο νηνεμία.

«Τί ποιητέον ; εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Δὲν εἰξεύρω . . . δὲν εἰξεύρω ! . . . ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Καὶ τί δυστυχία νὰ εἴμεθα παιδιά, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα ἄνδρες ! τί δυστυχία νὰ μὴ ἠξεύρωμεν ! . . .

— Ἡ ἀνάγκη θά μας διδάξῃ ! ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων. Ἂς μὴ ἀπελπιζώμεθα Βριάν, καὶ ἂς ἐργασθῶμεν μετὰ φρονήσεως ! . . .

— Μάλιστα, Γόρδων, ἂς ἐργασθῶμεν ! Διότι ἂν δὲν ἀποβιβασθῶμεν πρὶν ἐπανέλθῃ ἡ πλημμυρίς, ἐὰν μείνωμεν ἐδῶ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἄλλην μίαν νύκτα, τετέλεσται !

— Δὲν θέλει ἐρώτημα ! διότι τὸ πλοῖον θὰ κατακερματισθῇ ! Ὥστε πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ το ἀφήσωμεν ἀντὶ πάσης θυσίας.

— Μάλιστα, Γόρδων, ἀντὶ πάσης θυσίας !

— Ἄρά γε δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ κατασκευάσωμεν μίαν σχεδίαν ;

—Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσυλλογίσθην, εἶπεν ὁ Βριάν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ τρικυμία μᾶς ἐπῆρε σχεδὸν ὅλα τὰ ξύλα. Εἰμπορούσαμεν νὰ σπάσωμεν τὸ δρύφακτον καὶ μὲ τὰ ξύλα του νὰ προσπαθήσωμεν νὰ κατασκευάσωμεν τὴν σχεδίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν πλέον καιρόν. Μένει λοιπὸν ὁ κέλης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν δὲν δυνάμεθα νὰ τον χρησιμοποιήσωμεν ἕνεκα τῶν πολλῶν κυμάτων ! Ὄχι ! τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἶνε νὰ περάσωμεν ἕνα κάλων διὰ μέσου τῶν ὑφάλων καὶ νὰ τον δέσωμεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βράχου. Καὶ τότε ἴσως κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὴν παραλίαν κρατούμενοι ἀπὸ τὸ σχοινίον.

— Καὶ ποῖος θὰ βγάλῃ ἔξω τὸν κάλων ;

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη, ὁ Βριάν.

— Καὶ ἐγὼ θά σε βοηθήσω ! . . . εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Ὄχι ! ὄχι ! ! ἐγὼ μόνος μου, ὑπέλαβεν ὁ Βριάν.

— Εἰμπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὸν κέλητα ;

— Καὶ ἂν τὸν χάσωμεν, Γόρδων ; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τον ἀφήσωμεν ὡς τελευταῖον καταφύγιον ;

Ἐν τούτοις ὁ Βριὰν πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὸ κινδυνῶδες σχέδιόν του, ἠθέλησε νὰ λάβῃ προφύλαξιν ὠφέλιμον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἦσαν ἐν τῷ πλοίῳ ζῶναι κολυμβητικαὶ καὶ εἶπεν εἰς τὰ μικρὰ νὰ τας φορέσωσι παρευθύς. Διότι, ἐὰν ἠναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ πλοῖον πρὶν ἀκόμη ἀποσυρθῶσι τὰ ὕδατα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσωσι τοὺς πόδας των ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους, αἱ ζῶναι θὰ τα ὤθουν πρὸς τὴν ἀκτὴν ἐνῷ συγχρόνως θὰ ἐκρατοῦντο καὶ ἀπὸ τοῦ σχοινίου.

Ἦτο ὥρα δέκα καὶ τέταρτον.

Πρὶν παρέλθωσι τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἡ παλίρροια ἤθελε φθάσῃ τὸ κατώτατον σημεῖον τῆς ταπεινώσεως τῶν ὑδάτων.

Περὶ τὰ ἑξήκοντα μέτρα μακρὰν τοῦ πλοίου τὰ ὕδατα ἦσαν ῥηχότερα, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ὑπομέλανος χρώματος τῆς θαλάσσης καὶ ἐκ τῶν ἐξεχουσῶν κορυφῶν τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν σκοπέλων. Ἡ μόνη δὲ δυσκολία ἦτο νὰ διαπεράσωσι τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τὰ ὁποῖα ἦσαν κατὰ τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου. Ἐν τούτοις ἐὰν ὁ Βριὰν κατώρθωνε νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ πλοίου ἕνα κάλων πρὸς τὴν παραλίαν καὶ νὰ τον δέσῃ στερεὰ ἐπί τινος βράχου, ὁ κάλως οὗτος ἀφ' οὗ ἤθελεν ἐνταθῇ διὰ τοῦ βαρούλκου, θὰ ἐβοήθει τὰ παιδία νὰ ἀνεύρωσι τόπον τινὰ ῥηχόν, ἐφ' οὗ νὰ δύνανται νὰ πατήσωσι τοὺς πόδας των. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ δέματα τὰ περιέχοντα τὰ τρόφιμα καὶ τὰ κυριώτατα ἐργαλεῖα ἤθελον φθάσει σῷα καὶ ἀβλαβῆ, στηριζόμενα καὶ διολισθαίνοντα ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινίου.

Καὶ τοι δὲ ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἦτο κινδυνωδεστάτη, ἀλλ' ὅμως ὁ Βριὰν δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τις τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, διὸ καὶ ἔλαβε τὰς δεούσας προφυλάξεις.

Ἦσαν ἐν τῷ πλοίῳ πολλὰ σχοινία ἔχοντα μῆκος πολλῶν ἑκατοστύων ποδῶν, καὶ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ὡς ῥύματα ἢ πρὸς ρυμούλκησιν. Ὁ Βριὰν ἐξέλεξεν ἓν ἐκ τῶν σχοινίων μετρίου πάχους, καὶ ἐκδυθεὶς ἔδεσε τὴν ἄκραν αὐτοῦ περὶ τὴν ὀσφύν του.

«Αἴ, παιδιά, ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων, ἐλᾶτε νὰ ξετυλίγετε τὸ σχοινίον. Ἐλᾶτε ἐδῶ εἰς τὴν πρῷραν ! »

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐὲπ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀρνηθῶσι τὴν συνδρομήν των εἰς ἔργον τοῦ ὁποίου ἐνόουν κάλλιστα τὴν σπουδαιότητα. Ὅθεν οἷαι δήποτε καὶ ἂν

ἦσαν αἱ διαθέσεις των, ἡτοιμάσθησαν νὰ ἐκτυλίξωσι τὸ σχοινίον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ νὰ μὴ ἐξαντλῶνται αἱ δυνάμεις τοῦ Βριάν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ὁ Βριὰν ἔμελλε νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἀδελφός του προσελθὼν ἀνεφώνησεν :

—Ἀδελφέ ! . . . ἀδελφέ μου !

— Μὴ φοβῆσαι, Ἰάκωβέ μου, μὴ φοβῆσαι δὲν θὰ πάθω τίποτε!» ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Μετ' ὀλίγον ἐφαίνετο ἐπιπλέων καὶ κολυμβῶν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ἐν ᾧ ὁ κάλως ἐξετυλίσσετο ὄπισθεν αὐτοῦ.

Τὸ τόλμημα τοῦτο τοῦ Βριὰν θὰ ἦτο δυσκολώτατον καὶ ἂν ἦτο νηνεμία, πόσον μᾶλλον τώρα ὅτε τὰ κύματα βιαίως ἐπάφλαζον κατὰ τῶν βράχων. Ῥεύματα ἐναντία ἀνέκοπτον τὸν δρόμον τοῦ εὐτόλμου παιδίου καὶ το παρεξέτρεπον τῆς εὐθείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανήρχετο μετὰ μεγίστης δυσκολίας μετὰ ὑπερανθρώπους προσπαθείας.

« ΒΟΗΘΕΙΑ !... ΣΥΡΕΤΕ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙΟΝ ! ΣΥΡΕΤΕ »

Ἐν τούτοις ὁ Βριὰν προέβαινε καὶ προσήγγιζεν εἰς τὴν παραλίαν, οἱ δὲ φίλοι του ἐξετύλισσον ἐν ῥυθμῷ τὸ σχοινίον. Ἀλλ' ἦτο προδηλότατον ὅτι αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ ἐξαντλῶνται, μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ πλοίου περὶ τοὺς πεντήκοντα πόδας. Ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔχαινεν εἶδος δίνης σχηματιζομένης ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σάλων ἐναντίων.

Ἐὰν δὲ κατώρθωνε νὰ τους ὑπερβῇ ἴσως θὰ ἔφθανε εἰς τὸν σκοπόν του, διότι περαιτέρω ἡ θάλασσα ἦτο μᾶλλον ἤρεμος. Προσεπάθησε λοιπὸν νὰ ῥιφθῇ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καταβάλλων βιαίαν προσπάθειαν· ἀλλ' ἡ ἀπόπειρά του ἀπέβη ματαία καὶ ἄκαρπος· διότι καὶ κολυμβητὴς δυνατὸς καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας δὲν θὰ το κατώρθωνε. Ἀνάρπαστος δὲ γενόμενος ὑπὸ τῶν περιπλεκομένων κυμάτων ὁ Βριὰν παρεσύρθη ἀκαθέκτως πρὸς τὸ κέντρον τῆς δίνης.

«Βοήθεια ! . . . σύρετε τὸ σχοινίον ! σύρετε ! . .» μόλις εἶπε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ κατετρόμαξαν.

« Σύρετε ! . . . » ἀνεφώνησε μετ' ἀταραξίας ὁ Γόρδων.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

« Πῶς ν' ἀνεβαίνουν ἄρά γε 'ς τὸν οὐρανό ; Τὶ κτίριο !
Ὅμως πολὺ 'ψηλά !
Δὲν ξεύρω ἀλλιῶς ἂν γίνεται—γιατ' εἶνε αὐτὸ μυστήριο—
Μὰ ἔμαθα καλὰ
Πῶς 'ς τὴν καρδιά μας ἔχομε κάτι κρυφὰ φτερά
Καὶ μὲ αὐτὰ πετοῦμ' ἐκεῖ, σὰν εἶνε καθαρά.»
— « Πῶς ἤθελα ν' ἀνέβαινα 'ς τὸν οὐρανὸ μητέρα μου !
Τί χώρα μαγική !»
— « Μπορεῖς ν' ἀνέβῃς !
—Μπᾶ ! μπορῶ ; Πῶς τάχα ;... Μὲ τὴ σφαῖρά μου ;..
—Προσεύχου κ' εἶσ' ἐκεῖ.
Ὅποιος προσεύχεται πετᾷ 'ς τὸν οὐρανὸ καὶ ζῇ,
Γιατὶ τὴν ὥρ' αὐτὴ μιλᾷ μὲ τὸν Θεὸν μαζί.

(Ratisbonne) ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΘΕΝΗΣΙ...

— Πᾶμε 'ς τὴν Κηφισιά ; μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου Α.

— Πᾶμε.

Ἦτο θερμοτάτη ἡμέρα τοῦ Ἰουλίου, καὶ οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἔκαιον ὡς κάμινοι· εἰς τὴν κατάφυτον Κηφισιὰν ἠδυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ὀλίγην δροσιὰν καὶ ἀναψυχήν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἁτμάμαξα ἐξεκίνησε συρίζουσα· κατεβιβάσαμεν τὰ παρκπετάσματα διὰ ν' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἀντηλιὰν καὶ ἠρχίσαμεν ν' ἀναγινώσκωμεν, ὁ φίλος μου μίαν ἐφημερίδα, ἐγὼ ἓν βιβλίον.

Αἴφνης ὁ φίλος μου μὲ ὤθησεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς καὶ μοὶ εἶπε·

— Παρατήρησε καλά, αὐτὴν τὴν κυρίαν !

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ βλέμματος γυναῖκα καθημένην εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονίου.

Ἦτο γυνὴ ἕως σαράντα ἐτῶν, ἐνδεδυμένη καθὼς πρέπει, μὴ παρουσιάζουσα τίποτε ἔκτακτον· ἦτο ὠχρὰ μόνον, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της εἶχον τριγύρω μαύρην γραμμήν, ὡς νὰ εἶχον κλαύσῃ πολύ.

— Εἶνε δυστυχὴς μήτηρ, ἐξηκολούθησεν ὁ φίλος μου μὲ σιγανὴν φωνήν, ἔκαμεν ἓξ παιδιὰ καὶ τῆς ἀπέθαναν τὰ πέντε· πέντε φορὰς ἐφόρεσε πένθος εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν· τῆς ἔμεινεν ἕνα κοριτσάκι, ἓν εὔμορφον καὶ χαριτωμένον πλάσμα, καὶ εἰς αὐτὸ συνεκέντρωσε ὅλην τὴν ἀγάπην της· τὸ ἀνέθρεψε μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, ὅπως λέγουν· τὸ ἐμεγάλωσε, τὸ ἔκαμε δώδεκα ἐτῶν· ἦτο ἡ χαρά της, τὸ καμάρι της· ἐκτένιζε μόνη της τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά του. Ἔξαφνα ἡ μικρὰ πίπτει εἰς τὸ κρεββάτι· μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνοίγει εἰς τὸ πλευρόν της μία πληγή, ἡ ὁποία δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείσῃ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε μαρτύριον ἀνεκδιήγητον διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα.

Ὅπως τὸ φεῖδι ἀναβαίνει κάποτε εἰς ἓν δένδρον καὶ ῥημάζει ὁλόκληρον φωλεὰν καὶ ἔπειτα ἡ ἔρημη μητέρα ἐπάνω εἰς τὸ κλαδὶ θρηνεῖ τὴν συμφορὰν της, μὴ ἦτο γραφτὸν καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ῥημάξῃ ὁ Χάρος τὴν φωλεάν της, καὶ νὰ θρηνῇ, νὰ θρηνῇ ἀπαρηγόρητα ; Πέντε παιδιὰ τῆς ἔφαγε τὸ χῶμα, δὲν ἐχόρτασεν ἀκόμη ;

Αὐτὰ ἐσκέπτετο, καὶ ὅταν κατ' ἀρχὰς εἶδε τὴν τρύπαν ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη εἰς τὸ τρυφερόν, τὸ ἀφροπλασμένον σῶμα τῆς κόρης της ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρονήσῃ· ἀλλὰ μία φωνὴ ἐψιθύρισε μέσα της : « Τὸ καθῆκόν σου εἶνε νὰ δείξῃς ἀφοσίωσιν, καρτερίαν, νὰ γίνῃς νοσοκόμος τῆς κόρης σου, νὰ διώξῃς τὸν ἅρπαγα

Χάρον ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ παιδιοῦ σου. » Καὶ ἔγεινε νοσοκόμος τῆς κόρης της, καὶ ξενυκτᾷ κοντὰ εἰς τὸ προσκέφαλό της, καὶ τῆς δίδει μὲ τὸ χέρι της τὰ ἰατρικά, καὶ τῆς ἀλλάζει τὴν πληγήν. Καὶ ὅταν εἶνε πλησίον της χαμογελᾷ διὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος· ἀλλ' ὅταν εἶνε μόνη της καὶ δὲν προσηλόνονται πλέον ἐπάνω της μὲ ἄφωνον ἐρώτησιν τὰ μεγάλα μάτια τῆς κόρης της, τότε ὅλη ἡ λύπη ποῦ εἶνε σωρευμένη εἰς τὴν καρδίαν της ξεσπᾷ διὰ μιᾶς καὶ τρέχουν σὰν βροχὴ τὰ δάκρυά της.

Εἴχομεν ἤδη φθάσῃ εἰς Πατήσια καὶ ἡ καταπράσινος φύσις ἀνεκούφιζε τοὺς κουρασμένους ὀφθαλμούς μας· ἠνοίξαμεν τὸ παράθυρον καὶ σιγανὴ αὔρα ἐδρόσισε τὰ πρόσωπά μας.

Ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της ὡς ἄγαλμα· τὸ βλέμμα της δὲν ἔβλεπε τίποτε, ὡς νὰ ἦτο ἀναποσπάστως προσηλωμένον εἰς ἄλλο ἀντικείμενον μὴ εὑρισκόμενον ἐκεῖ. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ἡράκλειον, τὸ μακρόθεν μὲ τὴν κομψήν του ἐκκλησίαν ὁμοιάζον πρὸς γερμανικὸν χωρίδιον, ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὸ Ἀμαρούσιον διὰ μέσου δάσους πευκῶν· οἱ χωρικοὶ κατέβαινον κρατοῦντες δισσάκια, ἤρχοντο ἄλλοι ἐπιβάται, ἐγίνετο θόρυβος, ταραχή, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἤκουε τίποτε...

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κηφισίαν· ἐκαθίσαμεν ὀλίγον ὑπὸ τὸν ἱστορικὸν πλάτανον, ὅστις εἶδε τόσας μορφὰς ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους του, ἤκουσε τόσους γέλωτας καὶ τόσα ἄσματα τόσων γενεῶν· ἔπειτα δὲ διὰ στενῶν δρομίσκων καὶ διὰ κήπων τινῶν καὶ ἀγρῶν διηυθύνθημεν εἰς τὸ Κεφαλάρι.

Δροσερώτατον νερὸν ἀνέβλυζε ἐκ τοῦ ἐν εἴδει δεξαμενῆς ἐρειπίου τούτου ἀρχαίου ὑδραγωγείου. Ἐκεῖ πλησίον ἐν μέσῳ δένδρων ἦτο μικρὸν λευκὸν ἐκκλησίδιον, διεγεῖρον εἰς τὰς καρδίας εὐλαβεῖς ἀναμνήσεις ὡς ὅλα τὰ ἐξωκκλήσια τῆς Ἑλλάδος· ἐνταῦθεν ἐφαίνετο ἡ Πάρνης μὲ τὴν ἀγρίαν καλλονήν της, καὶ ἐκεῖθεν τὸ Πεντελικὸν ὄχι ὅμως ὑψηλὸν καὶ ὑπερήφανον, ἀλλὰ μόλις ἀναρριχώμενον ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, χαμηλὸν ὡς γήλοφος μὲ ὡραίας ἐπ αὐτοῦ πεύκας. Μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Πεντελικοῦ ὄπισθεν λόφου ἐκρύπτετο τὸ κατάφυτον Τατόϊον, ὅπου τώρα εἰς μαγευτικὸν ἐξοχικὸν ἀνάκτορον ζητεῖ δρόσον ὁ βασιλεὺς κατὰ τοὺς καυστικοὺς μῆνας τοῦ θέρους καὶ ὅπου ἄλλοτε ἐληστεύοντο λῃσταί, διηγούμενοι περὶ τῆς πυρᾶς τὰ φοβερὰ κατορθώματά των ἐν ᾧ εἰς τὰς φλόγας τῶν καιομένων πρίνων ἤστραπτον τ' ἀσημένια ἅρματά των.

Ἔπειτα ἐστράφημεν πρὸς τὸν πέραν τῆς Βίρνας δρόμον καὶ ἐστάθημεν ἔκπληκτοι πρὸ τοῦ κάλλους τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς· ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ χρυσοπόρφυρος ὁμίχλη ἐσκέπαζε τὸν στακτόχρουν ἐλαιῶνα· οἱ στάχεις σιτοφόρων τινῶν ἀγρῶν ἐχρύσιζον ἐν μέσῳ τοῦ πρασίνου χρώματος τῶν δένδρων καὶ τῶν λειβαδίων τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο ἁπαλὰ ὡς βελοῦδον· ἐν μέσῳ πυκνῆς βλαστήσεως ὑψοῦτο μὲ τὰς ἐπάλξεις του ὁ πύργος τῆς Ἀμαλίας· καπνὸς ἀνέβαινεν ἥσυχα ἥσυχα εἰς τὸν αἴθριον οὐρανὸν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς οἰκίσκους τῶν χωρίων· κάτω ἐκεῖ ἓν ποίμνιον αἰγῶν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἠκούετο μακρόθεν ὁ κωδωνισμός του ἔρρυθμος καὶ μελωδικός.

Ἐπεστρέφομεν σιωπηλοί, ἔχοντες τὴν καρδίαν μας πλήρη τῆς γλυκείας ἐκείνης συγκινήσεως τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ θέα τῆς φύσεως. Εἰς τινα καμπὴν τῆς ὁδοῦ εἴδομεν πρὸ ἡμῶν ἁμαξαν, τῆς ὁποίας οἱ ἵπποι ἐπροχώρουν ἀργά· ἐπροπεράσαμεν, εἴδομεν δ' ἐν αὐτῇ ἓν κοράσιον καὶ μίαν γραῖαν.

Ὁ φίλος μου μ' ἔσυρεν αἴφνης ἐκ τοῦ βραχίονος λέγων :

— Εἶνε τὸ ἄρρωστο κορίτσι !

Ἐπί τινας στιγμὰς ἔμεινα συλλογιζόμενος περὶ τίνος κορασίου ἐπρόκειτο· ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ διήγησις τοῦ φίλου μου καὶ παρετήρησα μετὰ προσοχῆς τὴν μικρὰν ἀσθενῆ.

Ἦτο ὠχρά, πολὺ ὠχρά, ὁ δὲ βλέπων τὴν ἰσχνότητα τῆς μορφῆς ἐκείνης ἐμάντευε τὴν ἰσχνότητα τοῦ σώματος· ὤ, χωρὶς ἄλλο ἠδύνατό τις νὰ μετρήσῃ τὰς πλευράς του ! Τὶς οἶδε ποῖος σπαραγμὸς ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν τῆς ταλαιπώρου μητρὸς ὅταν ἔβλεπε τὸ κορμάκι ἐκεῖνο, ὅταν ἔβλεπε τὰ κόκκαλα ἐκεῖνα καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπετελεῖτο ἡ κόρη της, ἡ ἐλπίς της, ἡ παρηγορία της, ἡ μόνη της χαρὰ εἰς τὸν κόσμον ! Μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς ἔλαμπον μεγάλοι μεγάλοι, ὡς νὰ εἶχον συγκεντρώσῃ αὐτοὶ τὴν ζωὴν ἥτις ἔφευγεν ἐκ τοῦ λοιποῦ σώματος.

Ἡ μικρὰ ἀσθενὴς ἦτο πλαγιασμένη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς πλευροῦ, πλησίον της δὲ ἐκάθητο ἡ τροφός της, γηραιὰ νησιώτισσα, ἥτις ἐπεριποιεῖτο αὐτὴν φιλοστόργως ὁτὲ μὲν διορθόνουσα τὸ προσκέφαλον ἐφ οὗ ἐστηρίζετο ἡ μικρά, ὁτὲ δὲ συμμαζεύουσα τὰς ἄκρας τοῦ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν σκεπάζοντος αὐτὴν καλύμματος.

Ἐβραδύναμεν τὸ βῆμά μας, καὶ ἐπεριπατοῦμεν σχεδὸν ὄπισθεν τῆς ἁμάξης· λύπη βαθεῖα κατεῖχε τὴν ψυχήν μου. «Τὶ ἔπταισε τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πλάσμα καὶ ταλαιπωρεῖται; ἐσυλλογιζόμην· τόσα καὶ τόσα ὄντα ζοῦν καὶ χαίρονται τὸν κόσμον καὶ ἐχάθη ὀλίγη ὑγεία διὰ τὸ σωματάκι ἐκεῖνο; Καὶ ἡ Ἐπιστήμη τὶ ἔκαμε λοιπὸν ἡ Ἐπιστήμη; Μία μήτηρ, ἀπηλπισμένη, ἔτρεξεν εἰς αὐτὴν μὲ δάκρυα καὶ τῇ εἶπε: Σῶσε μου τὸ παιδί μου· ἕνα τὸ ἔχω· ἡ ζωή του φεύγει ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς πλευρᾶς του. Δι' ὄνομα Θεοῦ! κράτησέ την. Καὶ ἡ πάνσοφος Ἐπιστήμη, ἡ σχολαστικὴ Ἐπιστήμη, ἔσεισεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλήν της.»

Ἐπλησιάζομεν ἤδη πρὸς τὴν Κηφισίαν, ὅτε ἔκ τινος κήπου ἐξῆλθε μικρὸν κοράσιον κρατοῦν καλάθιον πλῆρες ἀνθέων· ἰδὸν δὲ τὴν ἀσθενῆ κόρην, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε φαίνεται, ἐμειδίασε καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν χαροπόν.

Ἡ μικρὰ χωρικὴ ἦτο γυμνόπους, ἀσκεπής, ἐφόρει παλαιὰν βαμβακερὰν φοῦσταν, τῆς ὁποίας τὸ γαλάζιον χρῶμα εἶχε ξεθωριάσῃ· ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῆς μορφῆς της ἦτο ἀνθηρόν, καὶ τὸ σῶμά της εἶχε τὴν χάριν καὶ τὴν γοργότητα τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὰ μέλη ἡ ὑγεία. Ἡ μικρὰ ἀσθενὴς τὴν παρετήρει τρέχουσαν ὡς δορκάδα· ἐξέβαλε τὸν βραχίονά της ἀπὸ τὸ σκέπασμα καὶ μία ἰσχνὴ χεὶρ, μία χεὶρ μὲ κοκκάλινα καὶ φεγγερὰ δάκτυλα ἔλαβε τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα προσέφερεν ἡ εὔχαρις χωρική. Ἐν ᾧ δὲ αὕτη ἔκρυπτεν εἰς τὸ θυλάκιόν της τὸ νόμισμα ὅπερ τῇ ἔδωκεν ἡ γραῖα τροφός, ἡ ἀσθενὴς ὀσφραινομένη ἀπλήστως τὰ ἄνθη εἶπε πρὸς τὴν χωρικὴν μὲ τόνον ὁ ὁποῖος δὲν περιγράφεται:

— Ἄχ! πῶς σὲ ζηλεύω, Γιαννοῦλα.

— Ἐμένα ζηλεύεις; εἶπε μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως ἡ πτωχὴ χωρική.

— Ναί. Πῶς ἤθελα νἄμουν σὰν καὶ σένα!

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ἐν Χαϊδελβέργῃ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μίαν στιγμούλαν τον ἄφησε μόνον του τὸν Χριστάκην ἡ μητέρα του.

«Τί καλά που ἔμεινα μόνος μου, εἶπεν ὁ Χριστάκης, τώρα δὰ εἶνε ὥρα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνό που ἔχω τόσον καιρὸν 'ς τὸν νοῦν μου.

Καὶ τί νομίζετε ὅτι εἶχε 'ς τὸν νοῦν του τόσον καιρόν;

Νὰ ἀναβῇ ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα διὰ νὰ φανῇ μεγάλος.

Τὰ μικρὰ παιδάκια δὲν εἰξεύρετε πόσον ἀγαποῦν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὰ καθίσματα.

Πλησιάζει λοιπὸν εἰς ἓν κάθισμα, καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν καὶ μὲ χίλια βάσανα κατώρθωσε νὰ ἀναβῇ ἐπάνω.

Πᾶ! τί εἶνε αὐτοῦ πέρα; Τί εἶνε αὐτό πού με βλέπει; Εἶνε ἕνα μικρὸ μικρὸ ἀνθρωπάκι!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστάκης εἶνε ἀνθρωπάκος εὐγενὴς καὶ μὲ καλὴν ἀνατροφήν, εἶπε:

— Καλημέρα, κύριε ἀνθρωπάκο μου! καὶ ἔσκυψε τὸ κεφαλάκι του διὰ νὰ χαιρετίσῃ.

Καὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἀνθρωπάκος ἔσκυψε καὶ αὐτὸς τὸ κεφαλάκι του, ἀλλὰ ὁ Χριστάκης δὲν ἤκουσε ἂν εἶπε καὶ τίποτε.

— Θέλεις νὰ παίξωμε, κύριε ἀνθρωπάκο; ἠρώτησεν ὁ Χριστάκης τὸν ἀντικρυνὸν ἀνθρωπάκον.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτε. Ὡς φαίνεται δὲν θὰ ἔχῃ ὄρεξιν νὰ παίξῃ.

Ὁ Χριστάκης ἐθαύμασε, καὶ ἁπλώνει τὸ χεράκι του νὰ χαϊδεύσῃ τὸν ἀντικρυνὸν ἀνθρωπάκον.

Καὶ ὁ ἀνθρωπάκος ἁπλώνει καὶ αὐτὸς τὸ χεράκι του, ἀλλὰ ὁ Χριστάκης, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τον πιάσῃ, διότι εἶνε πολὺ μακράν.

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν;

Ἀποφασίζει νὰ ἀναβῇ ἐπάνω εἰς τὴν κονσόλαν καὶ νὰ φθάσῃ τὸν ἀνθρωπάκον νὰ του δώσῃ ἕνα φιλάκι.

Κατὰ καλήν του τύχην τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ σου καὶ ἔρχεται ἡ μητέρα, καὶ λέγω κατὰ καλήν του τύχην, διότι ἦτο κίνδυνος μήπως κρημνισθῇ ὁ ἀνόητος ὁ Χριστάκης.

Τὸν παίρνει εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τον καταιβάζει ἀπὸ τὴν κονσόλαν.

Ὁ μικρὸς ἀνθρωπάκος ἔφυγε.

Τοῦ ἐκακοφάνη τοῦ Χριστάκη διὰ τί νὰ φύγῃ ὁ ἀνθρωπάκος χωρὶς νὰ τον χαιρετίσῃ.

Ἡ καλή του μητέρα ἐκατάλαβε. Αἴ, δὲν εἰξεύρετε πόσον εὔκολα καταλαμβάνουν αἱ μητέρες πάντοτε!

Ἐσήκωσε τὸν Χριστάκην διὰ νὰ φιλήσῃ τὸν ἀνθρωπάκον, ὁ ὁποῖος νά σοῦ τον πάλιν καὶ ἐπρόβαλε

Ἀφ' οὗ τον ἐφίλησεν, εἶδεν ὅτι τὸ μαγουλάκι τοῦ ἀνθρωπάκου ἦτο κρύον κρύον.

— Διατί τάχα νὰ εἶνε τόσον κρύον τὸ μαγουλάκι τοῦ φίλου μου; εἶπε μέσα του ὁ Χριστάκης.

Αὐτὸ θά το μάθῃ ὅταν μεγαλώσῃ. Θὰ μάθῃ ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος ὅπου εἶδε ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστάκης.

Νινα

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ — ΤΙΜΑΙΟΣ, ΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ — ΜΙΛΩΝ, ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΤΙΜΑΙΟΥ
Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 430 π. Χ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ — ΜΙΛΩΝ

(Ὁ Σωκράτης, καθήμενος ἐπί τινος ἐδωλίου πρὸ τῆς οἰκίας του καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, φαίνεται σκεπτικός. Ὁ Μίλων προσέρχεται τρέχων.)

ΜΙΛΩΝ. Σώκρατες, σῶσόν με πρὸς Θεοῦ, σῶσόν με ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ κυρίου μου. Ὁ Τίμαιος μὲ κατεξυλοφόρτωσε καὶ μὲ κυνηγᾷ ἀκόμη νὰ μὲ δείρῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ τί ἔκαμες, ταλαίπωρε Μίλων, διὰ νὰ τὸν ἐξοργίσῃς τόσον;

ΜΙΛΩΝ. Δυστυχία μου! ἐκάηκαν ἡ πέρδικες ποῦ τοῦ ἑτοίμαζα διὰ τὸ γεῦμά του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Καὶ ὁ Τίμαιος ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε καὶ στρατιώτης δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰς φάγῃ καὶ ὀλίγο καμένας;

ΜΙΛΩΝ. Δηλαδή, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, Σώκρατες, ὅτι ἔγιναν κάρβουνο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ *(μειδιῶν)*. Τότε ἐξηγεῖται καλλίτερον ὁ θυμὸς τοῦ Τιμαίου.

ΜΙΛΩΝ. Ναί, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ τὴν παρατήρησιν μὲ γλυκύτερον τρόπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Δὲν λέγω ὄχι. Μὰ εἰπέ μου, πῶς ἄφησες τὴς πέρδικες καὶ ἐκάηκαν;

ΜΙΛΩΝ. Τὸ λάθος εἶνε ἐξ αἰτίας τοῦ σκύλου τοῦ Ἀλκιβιάδου. Χώνει παντοῦ τὴ μύτη του καὶ κάνει ὅ,τι θέλῃ. Ἐτρύπωσε μέσα εἰς τὸ μαγειρεῖόν μας καὶ μοῦ ἥρπασε ἕνα πλακοῦντα ποῦ εἶχα ἑτοιμάσῃ διὰ τὸ γεῦμά μου. Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ ἀφῆκα κάθε μου δουλειὰ καὶ τὸν ἐκυνήγησα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἄλλοτε, εἰς φρουρὸς ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του διὰ νὰ κυνηγήσῃ ἕνα κλέπτην ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκλεψε τὸ βαλάντιόν του, καὶ τὸν ἐτιμώρησαν διὰ θανατικῆς ποινῆς.

ΜΙΛΩΝ. Καὶ δικαίως. Τὸ καθῆκόν του ἦτο νὰ φυλάξῃ τὴν θέσιν του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὅπως καὶ τὸ ἰδικόν σου νὰ φυλάξῃς τὸ ψητόν. Ἐπροτίμησες, καθὼς αὐτός, τὸ συμφέρον σου ἀπὸ τὸ καθῆκον.

ΜΙΛΩΝ. Ἀληθές, Σώκρατες, εἶχα ἄδικον. Ὅμως...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τοὐλάχιστον ἀφοῦ ἐθυσίασες τὰς πέρδικας εἶχες τὴν τύχην νὰ πάρῃς ὀπίσω τὸν πλακοῦντα;

ΜΙΛΩΝ. Ὄχι, Σώκρατες· τὸ κατηραμένον ζῷον ἔτρεχε καλλίτερά μου. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ ἐπρόφθασα πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως τὸν εἶχε ἀποφάγῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ τοῦ ἔκαμες τὴν παρατήρησιν ἠπίως;

ΜΙΛΩΝ. Τὸν ἐσκότωσα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τὸν ἐσκότωσες;

ΜΙΛΩΝ. Ἔτσι θορρῶ. Τοῦ ἔδωκα μία μὲ τὸ ραβδί μου κατακέφαλα, μία μονάχα καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ξερός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Λοιπὸν τὸν ἐσκότωσες, ἐνῷ ὁ κύριός σου ἠρκέσθη νὰ σὲ δείρῃ;

ΜΙΛΩΝ. Ὤ! Σώκρατες, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ σκύλου ὑπάρχει διαφορά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Πράγματι, ὁ σκύλος μὴ ἔχων λογικὸν δὲν ἐγνώριζε ὅτι ἔπραττε κακὴν πρᾶξιν.

ΜΙΛΩΝ. Ἀλήθεια, Σώκρατες. Λυποῦμαι ποῦ τὸν ἐκτύπησα, διότι ἂν ἐσκεπτόμην ὀλίγον . . .

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Βέβαια, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τρέχει, ἐνῷ ἡ σκέψις ποῦ πηγαίνει σιγὰ σιγά, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν φθάσῃ.

ΜΙΛΩΝ. Καλῶς λέγεις, Σώκρατες. Ἂν ὁ σκύλος ἐζαλίσθη μόνον . . .

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Πιθανόν, Μίλων, διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, ἐπειδὴ ὁ Ἀλκιβιάδης . . . .

ΜΙΛΩΝ. Ἔρχεται ὁ αὐθέντης μου· Σώκρατες, κρύψε με.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εἴσελθε εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἀφοῦ λέγεις ὅτι δὲν ἐγευμάτισες, κάτι θὰ εὕρῃς νὰ φάγῃς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—ΤΙΜΑΙΟΣ.

ΤΙΜΑΙΟΣ *(κρατῶν μάστιγα)*. Σώκρατες, μὴ τυχὸν εἶδες τὸν δοῦλόν μου, Μίλωνα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εὑρίσκεται εἰς τὸν οἶκόν μου.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ὁ οἶκος τοῦ Σωκράτους εἶνε ἀπαραβίαστος, ἀλλὰ δὲν θ' ἀρνηθῇς νὰ μοῦ τὸν παραδώσῃς διὰ νὰ τὸν τιμωρήσω, ἅμα μάθῃς τί ἔκαμε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Τὸ γνωρίζω, μοῦ τὸ εἶπε.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Σοῦ εἶπεν ὅτι μοῦ ἔκαψε τὸ γεῦμά μου;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Διὰ νὰ τρέξῃ χάριν τοῦ ἰδικοῦ του.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Νὰ μοῦ κάψῃ, νὰ φήσῃ νὰ καοῦν ἡ πέρδικές μου, διὰ νὰ τρέξῃ χάριν ἑνὸς ἀθλίου πλακοῦντος!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Πραγματικῶς ἀνοησία, διότι ὅταν τὸν ἔβλεπες νηστικὸν θὰ τοῦ ἔδιδες βέβαια μέρος ἀπὸ τὸ γεῦμά σου.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ἐγώ; καθόλου!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τότε δὲν εἶνε ὅσον τὸν ὑπέθετα ἀνόητος, διότι ἦτο φυσικὸν νὰ φροντίσῃ νὰ φάγῃ.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Νὰ μοῦ κάψῃ τὴς πέρδικες; Τοῦ ὑπεσχέθην πενῆντα ῥαβδισμούς, μοῦ ἔφυγε εἰς τὸν εἰκοστὸν ὥστε τοῦ ὀφείλω τριάντα ἀκόμη Δός μου τον, Σώκρατες, σὲ παρακαλῶ διὰ νὰ τελειώσω μαζί του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ὕστερον αἱ πέρδικες θὰ ψηθῶσι καλῶς;

ΤΙΜΑΙΟΣ. Εἰρωνεύεσαι, Σώκρατες. Αἱ πέρδικες κατεστράφησαν, ἀλλ' ὁ δοῦλος θὰ τιμωρηθῇ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εἶσαι πολὺ αὐστηρός, Τίμαιε, ὡς πρὸς τὸν δοῦλόν σου Εἰπέ μου, δὲν σοῦ συνέβη ποτὲ νὰ ἔχῃς ἀνάγκην τῆς συγγνώμης τῶν κυρίων σου;

ΤΙΜΑΙΟΣ *(ἔκπληκτος)*. Τῶν κυρίων μου; Λησμονεῖς, Σώκρατες, ὅτι εἶμαι πολίτης Ἀθηναῖος καὶ ὅτι δὲν ἔχω ἄλλους κυρίους ἐκτὸς τῶν νόμων τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν παρέβην.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὑπήκουσας εἰς τὸν διατάσσοντα νὰ μεταχειρίζεσαι τοὺς δούλους σου ἠπίως; *(Ὁ Τίμαιος σιωπᾷ)*. Δὲν ὁμιλῶ ὅμως, Τίμαιε, περὶ τῶν νόμων. Ὑπάρχουσιν ἄλλοι κύριοι καὶ διὰ τοὺς Ἀθηναίους πολίτας καὶ διὰ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ διὰ τὸν Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου καὶ διὰ πάντα ἄνθρωπον.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ἐννοεῖς τοὺς θεούς. Ἀληθὲς ὅτι εἶνε κύριοί μας καὶ ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν νὰ μᾶς τιμωρῶσι, πράγμα ὅπερ πράττουσι λίαν συνήθως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Συνηθέστερον ὅμως μᾶς δίδουσι χάριν. *(Μειδιῶν)* Τοὺς εἶδες ποτὲ νὰ μᾶς καταδιώκωσι μὲ τὴν μάστιγα διὰ μίαν πέρδικα; Ἂν τὸ ἔκαμον, τί ἤθελον καταντήσει οἱ ὦμοί μας;

ΤΙΜΑΙΟΣ *(κρύπτων τὴν μάστιγα ὄπισθέν του)*. Ἀληθῶς, Σώκρατες, δὲν ἠξεύρω τί ἔχεις, ἀλλὰ μόλις σὲ πλησιάσει κανεὶς ἀμέσως ἀλλάσσει. Ἤμην μανιώδης καὶ τώρα αἰσχύνομαι διὰ τὸν θυμόν μου καὶ εἶμαι σχεδὸν ἕτοιμος νὰ συγχωρήσω τὸν δοῦλόν μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἂν ἡ δύναμίς μου ἦτο τοιαύτη, δὲν θὰ ἦσο σχεδὸν ἕτοιμος ἀλλὰ θὰ τὸ εἶχες πράξῃ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ΑΥΤΟΙ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ *κρατῶν ἔγχος*.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ποῦ τρέχεις ἔτσι, Ἀλκιβιάδη;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ζητῶ τὸν δοῦλον τοῦ Τιμαίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εἶν' ἐδῶ, ὥστε μὴ τρέχεις. Ἀλλὰ εἰπέ μου, τί τὸν θέλεις;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Νὰ τὸν φονεύσω. Μὲ εἶπον ὅτι ἐσκότωσε τὸν σκύλον μου

ΤΙΜΑΙΟΣ. Σιγά, σιγά, παρακαλῶ, Ἀλκιβιάδη, ὁ δοῦλος εἶνε ἰδικός μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τὸν ἀγοράζω πόσον θέλεις;

ΤΙΜΑΙΟΣ. Δὲν τὸν πωλῶ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τόσον τὸ χειρότερον. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐμποδισθῶ βέβαια νὰ τὸν φονεύσω.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Θὰ σὲ τιμωρήσουν διὰ προστίμου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Θὰ τὸ πληρώσω, ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ τὸν σκύλον μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Θὰ τὸν ἐκδικηθῇς! τὸν ἠγάπας λοιπόν;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Δὲν τὸ ἐγνώριζες, Σώκρατες;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ σκύλος σὲ ἠγάπα καὶ οὐδὲν πλέον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἠγάπων. Ζῶον περίφημον, διὰ τὸ κάλλος τοῦ ὁποίου ἔκαμαν λόγον ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Διατί λοιπὸν πρό τινος τοῦ ἔκοψες τὴν οὐράν;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Διότι δὲν ἐγίνετο πλέον λόγος δι' αὐτόν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ἤθελες νὰ δώσῃς εἰς τοὺς συμπολίτας σου νέον ἀντικείμενον συνομιλίας;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὁμολογῶ, Σώκρατες, ὅτι ἀγαπῶ νὰ ἐνασχολῶνται περὶ ἐμοῦ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἡ περὶ τοῦ σκύλου σου. Καὶ ὅμως μάθε ὅτι ἀπὸ γθὲς δὲν γίνεται πλέον λόγος διὰ τὴν ἐγχείρισιν. Ἐν Ἀθήναις μετὰ τρεῖς ἡμέρας πᾶσα νέα εἴδησις παρέρχεται. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ σκύλος ἀπέθανε θὰ γίνῃ καὶ πάλιν λόγος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὥστε ὀφείλεις εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν δοῦλον διότι σ' ἐξυπηρέτησε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ τί τοῦ ἔκαμεν ὁ ταλαίπωρος σκύλος μου;

ΤΙΜΑΙΟΣ. Τοῦ εἶχεν ἁρπάσῃ τὸν πλακοῦντά του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ Νὰ σκοτώσῃ ἕνα σκύλον ἀπὸ θυμόν! ὁποία σκληρότης!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τὸ εὑρίσκεις σκληρότερον ἢ νὰ τοῦ κόψῃς τὴν οὐρὰν ἀπὸ ἰδιοτροπίαν;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ *(ἀμηχανῶν)*. Σώκρατες . . . .

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Καὶ ποτὲ νομίζεις ὑπέφερε περισσότερον, ἀπὸ τὴν ῥάβδον τοῦ δούλου ἢ ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ κυρίου;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἄφησα νὰ ζήσῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ὁ δοῦλος τὸν ἠλευθέρωσε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τὸν ἠλευθέρωσε;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Σὺ τὸν ἐφύλαττες διὰ τὰς ἰδιοτροπίας σου. Ὁ δοῦλος τὸν ἔστειλεν εἰς τόπον ὅπου δὲν θὰ δύνασαι νὰ τὸν ἐνοχλῇς. Ὁ σκύλος εἶνε εὐτυχὴς καὶ θὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, ὥστε σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὠφείλεις χάριν εἰς τὸν δοῦλον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἀληθῶς, Σώκρατες, δὲν ἠξεύρω τί ἔχεις, ἀλλὰ ἅμα σὲ πλησιάσῃ κανεὶς λαμβάνει ψυχὴν νέαν. *(Ἐπαναθέτει τὸ ξῖφος εἰς τὴν θήκην του).*

ΤΙΜΑΙΟΣ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ξεύρεις τί συμβαίνει, Τίμαιε; Ἅμα τὸ λογικόν μας μᾶς ἐγκαταλείπει πηγαίνει εἰς τὸν Σωκράτην καὶ δι' αὐτὸ τὸ εὑρίσκομεν πλησίον του.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Δὲν ἔχεις καθόλου ἄδικον, Ἀλκιβιάδη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ *(ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς οἰκίας).* Ἔξελθε, Μίλων. Νομίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον τί νὰ φοβηθῇς, διότι τὸ λογικὸν καὶ ἡ ὀργὴ δὲν μένουσι ποτὲ μαζὶ καὶ ἅμα ἐπανέρχεται αὐτὸ ἐκείνη φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΜΙΛΩΝ, ὁ ΣΚΥΛΟΣ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

(Ὁ Μίλων ἐξέρχεται τοῦ οἴκου καὶ προχωρεῖ ταπεινῶς. Συγχρόνως ἔρχεται ὁ σκύλος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ πηδᾷ περὶ τὸν κύριόν του).

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὁ σκύλος μου! *(Τὸν χαϊδεύει).*

ΜΙΛΩΝ *(Κατ' ἰδίαν).* Δὲν ἀπέθανε. Δόξα τοῖς θεοῖς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Λοιπόν, Ἀλκιβιάδη, τί λέγεις; Ἂν ἐφόνευες τὸν δοῦλον ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόνευσε τὸν σκύλον;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Διατί νὰ μὲ εἰποῦν ψευδὲς πρᾶγμα;

ΜΙΛΩΝ. Δὲν ἦτο ψεῦδος, Ἀλκιβιάδη, πραγματικῶς ἐκτύπησα τὸν σκύλον σου καὶ ἐγὼ τὸν ὑπέθετα φονευμένον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τότε σὲ λυποῦμαι, φίλε μου, διότι δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ βέβαια χωρὶς ἐκδίκησιν. Ἰδὲ πῶς σὲ κοττάζει. Ἂν δὲν τὸν ἐκρατοῦσα ἀπὸ τὸν λαιμοδέτην του θὰ σὲ εἶχε φάγῃ. *(Ὁ σκύλος βρυχᾶται ὑποκώφως).* Ἂν μπορέσῃς κατάφερέ τα μαζί του.

ΜΙΛΩΝ *(γονυπετῶν πρὸ τοῦ σκύλου).* Μὲ συγχωρεῖς, κύριε σκύλε, ἤμουν πολὺ θυμωμένος ὅταν σ' ἐκτύπησα καὶ ὁ θυμὸς εἶνε κακὸν πρᾶγμα. Μὲ συγχωρεῖς. *(Ὁ σκύλος βρυχᾶται ἀκόμη, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον παύει, προσβλέπει τὸν κύριόν του καὶ τέλος γλύφει τὴν χεῖρα τοῦ δούλου).*

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ *(Ἔκπληκτος).* Τὸν συγχωρεῖ!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Δὲν σὲ εἶχε καὶ σὲ συγχωρήσῃ;

ΜΙΛΩΝ *(ἔνθους).* Ἀ! τί καλὸς σκύλος! *(τὸν χαϊδεύει).* Ὅταν πεινᾷς καὶ θέλεις τὸν πλακοῦντά μου...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὁ σκύλος σου, Ἀλκιβιάδη, δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς ἐκείνους ποῦ ἐδάρησαν.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Καὶ ὁ Μίλων εἰς ἐκείνους ποῦ ἔδειραν. *(Τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δοῦλον)* Συγχώρησέ με, Μίλων. Σὺ ὁ ἴδιος εἶπες ὅτι ἡ ὀργὴ εἶνε κακόνπρᾶγμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ἡ ματαιότης καὶ ἡ λαιμαργία, ὅλα τὰ ἐλατώματα εἶνε κακά. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῆς ὀργῆς εἶνε τρομερώτερα ἐπειδὴ εἶνε καὶ ταχύτερα. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πράττῃ τίποτε ἐνόσῳ ὁ νοῦς εἶνε σκοτισμένος.

(Berthe Vadier)

ΑΙΣΩΠΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ

Ἡ μικρὰ Σοφία ἦτο πολὺ ὡραῖον κοράσιον. Ἦτο παχουλόν, εἶχεν ὡραῖα ῥοδοκόκκινα μάγουλα κάτασπρα ὀδόντια καὶ εὔμορφα καὶ μακρυὰ μαλλιά.

Ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς Σοφίας κατῴκει μία γρηοῦλα.

Ἡ γρηοῦλα ἐπερνοῦσε σχεδὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὴν θύραν τῆς Σοφίας.

Τὰ καλὰ παιδία χρεωστοῦν νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας καὶ νὰ τοὺς λυποῦνται διότι δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ τρέξουν, οὔτε νὰ ἰδοῦν καλά. Ἀλλ' ἡ Σοφία δὲν ἦτο καλὸν κοράσιον. Ἐπερίπαιζε πάντοτε τὴν καϊμένην τὴν γρηοῦλαν, ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ περνᾷ.

— Γιὰ ἰδέτε, ἔλεγεν ἡ Σοφία, πῶς πάγει καμπουριαστὰ ἡ κυρὰ Ταρσῆ.

Κρατεῖ κ' ἕνα ῥαβδὶ 'ς τὸ χέρι γιὰ ν' ἀκουμβᾷ. Καὶ τὰ μάτια της εἶνε θολὰ καὶ δὲν βλέπουν. Καὶ τὸ πρόσωπό της ἔχει ὅλο ζαρωματιές. Καὶ οὔτε ἕνα δόντι δὲν ἔχει. Καὶ τὰ χέρια της τρέμουν. Καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ καὶ μοιάζει μὲ μικρὸ παιδὶ ποῦ ἀκόμη δὲν ἔμαθε νὰ κάμῃ τατά. Καὶ τὰ μαλλιά της; Τῆς ἔπεσαν κι' αὐτὰ σὰν τὰ δόντια της.

Ὁ καιρὸς περνᾷ. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε νέοι, ἀλλὰ γρήγορα γηράσκουν.

Ἐπέρασαν ἑβδομῆντα χρόνοι, καὶ ἡ Σοφία ἔγεινε γρηοῦλα, καὶ δὲν τὴν ἔλεγον πλέον Σοφίαν, ἀλλὰ κυρὰ Σοφοῦλαν. Τὰ μαλλιά της ἄσπρισαν καὶ τὰ περισσότερα ἔπεσαν. Τὰ μάτια της ἀδυνάτισαν καὶ δὲν ἔβλεπαν. Δὲν ἠμποροῦσε οὔτε νὰ τρέξῃ πλέον. Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της εἶχε ζαρώσῃ. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν ὡσὰν καλάμι. Κανένα ὀδόντι δὲν τῆς ἔμεινε εἰς τὸ στόμα της. Μάλιστα εἶχε κωφαθῇ ἀρκετά.

Ἀλλὰ τώρα πολὺ θὰ ἐλυπεῖτο ἡ κυρὰ Σοφοῦλα, ἂν κανὲν κοράσιον τὴν ἐπερίπαιζε διὰ τὰ γηρατεῖά της, ὅπως αὐτὴ ἄλλοτε ἐπερίπαιζε τὴν κυρὰ Ταρσῆν.

Ἐν Χαϊδελβέργῃ. ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΔΕΝ ΚΡΥΩΝΕΙ ΕΥΚΟΛΑ

Βεβαίως δὲν θὰ ἠθέλετε νὰ κατοικῆτε εἰς τὴν Λαπωνίαν, τὴν Ἰσλανδίαν, τὴν Σπιτσεβέργην, τὴν Γροιλανδίαν, δῆλα δὴ εἰς χώρας αἱ ὁποῖαι δὲν βλέπουσι τὸν ἥλιον ἐπὶ ἓξ ὅλους μῆνας, ἢ τῶν ὁποίων οἱ ποταμοὶ παγώνουσι καὶ ἡ γῆ εἶνε χιονοσκεπὴς ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος, ἢ ὅπου μόλις φύονται ὀλίγα τινὰ χόρτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἄνθη καθόλου.

Ἀ! καὶ μόνον νὰ το συλλογίζεταί τις τρέμει καὶ ἀνατριχιάζει!

Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι ζῷα, τὰ ὁποῖα δὲν τα μέλει διὰ τὸ ψῦχος. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ πτηνὸν τοῦ ὁποίου βλέπετε τὴν εἰκόνα. Εἶνε ἀγρία πάπια τῶν ὑπερβορείων χωρῶν, καὶ εἶνε ὀλίγον μεγαλητέρα τῆς γνωστῆς πάπιας, δὲν ἔχει ὅμως τὸ λαμπρὸν χρυσοπράσινον χρῶμά της, ἔχει χρῶμα λευκὸν τεφρόχρουν καὶ μαῦρον.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΓΡΙΑΣ ΠΑΠΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΩΝ ΧΩΡΩΝ

Πῶς! θὰ με ἐρωτήσετε, τὸ πτηνὸν τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ ζῇ εἰς τόσον ψυχρὰς χώρας, ὅπως ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀνεφέρατε ἀνωτέρω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου τούτου; Βέβαια δὲν θὰ κρυώνει εὔκολα!

Καὶ πράγματι δὲν κρυώνει εὔκολα, καὶ θὰ νοήσετε εὐθὺς τὸ διατί.

Δὲν κρυώνει εὔκολα, διότι ἡ πάπια αὕτη ἔχει ὑπὸ τὰ πτερά της πτίλον, δῆλα δὴ *πούπουλον*, λεπτότατον καὶ μαλακώτατον. Διὰ τοῦ πτίλου τούτου κατασκευάζονται τὰ μαλακὰ σκεπάσματα τῶν ποδῶν τὰ ὁποῖα λέγονται *ἐδρεδόν*, τοῦτ' ἔστι *πτίλα τοῦ πτηνοῦ ἔδρ* διότι ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸ πτηνὸν ὀνομάζεται *ἔδρ* εἰς τὴν πατρίδα του. Λοιπὸν τὸ πτίλον τοῦτο ἐμποδίζει νὰ αἰσθανθῇ ψῦχος ἡ ἀγρία πάπια τῶν ὑπερβορείων χωρῶν.

Δέν μου λέγετε, ἔχετε σεῖς *ἐδρεδόν*;

Ὄχι βέβαια, δὲν ἔχετε, καὶ κάμνετε πολὺ καλά. Διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σας προτιμότερον νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεσθε, ἐκτὸς μόνον ἐὰν εἶσθε ἄρρωστοι. Ἀφήσατέ το εἰς τοὺς γονεῖς σας, ἅς το μεταχειρίζωνται οἱ ἡλικιωμένοι καὶ οἱ φιλάσθενοι καὶ εἶνε εἰς αὐτοὺς εὐτύχημα ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸν κόσμον πτηνὸν τὸ ὁποῖον χορηγεῖ εἰς αὐτοὺς τὸ πτίλον του.

Ἰδοὺ δὲ πῶς τὸ λαμβάνουσι τὸ πτίλον.

Αἱ ἄγριαι πάπιαι κατασκευάζουσι τὰς φωλεάς των μεταξὺ τῶν βράχων τῶν βρεχομένων ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκεῖ ἡ θήλεια γεννᾷ τὰ ᾠά της.

Τὰ ἐπωάζει δέ, δῆλα δὴ τὰ κλωσσᾷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ ἔρχεται καὶ ἡ πεῖνα καὶ ἀναγκάζει τὴν δυστυχῆ μητέρα νὰ ἀφήσῃ τὰ ᾠά της, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τροφὴν νὰ φάγῃ· διότι τίς θὰ της ἑτοιμάσῃ τὸ φαγητόν;

Διὰ νὰ μὴ κρυώσουν δὲ τὰ ᾠὰ ἀποσπᾷ τὸ πτίλον τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν κοιλίαν καὶ τὸ στῆθός της καὶ το ἁπλώνει ἐπὶ τῶν ᾠῶν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲ ὅστις συνάγει τὸ πτίλον, παραμονεύει ἐκεῖ πλησίον, καὶ καθὼς ἴδῃ τὴν

μητέρα ἀπομακρυνομένην ἐκ τῆς φωλεᾶς, τρέχει καὶ ἁρπάζει τὸ πτίλον τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ σῶμά της διὰ νὰ σκεπάσῃ τὰ ᾠά της!

Ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ μήτηρ, βλέπει ὅτι λείπει τὸ πτίλον· δὲν κάθεται δὲ νὰ λυπῆται καὶ νὰ θρηνῇ, διότι τί ὠφελεῖ ἡ λύπη καὶ ὁ θρῆνος ὅταν χάνῃ τις, ἀλλὰ παρευθὺς ἀποσπᾷ ἄλλο πτίλον ἐκ τοῦ σώματός της καὶ σκεπάζει τὰ ᾠά. Καὶ τοῦτο ἐπαναλαμβάνει ἀγογγύστως ὁσάκις οἱ ἅρπαγες ἁρπάσωσι τὸ πτίλον.

Καὶ ὅταν σωθῇ τὸ ἰδικόν της πτίλον, ἀποσπᾷ ὁ πατὴρ τὸ πτίλον τοῦ ἰδικοῦ του σώματος. Εἶνε δὲ τοῦτο λευκότερον ἀλλὰ ὄχι τόσον λεπτὸν καὶ μαλακὸν ὅπως τὸ τῆς συντρόφου του.

Βλέπετε πόσην δύναμιν ἔχει ἡ ἀγάπη τῶν γονέων καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ζῷα; Πῶς νὰ μή τα ἀγαπᾷ τις καὶ νὰ μή τα θαυμάζῃ, ἀφ' οὗ δεικνύουσι τόσην ἀγάπην εἰς τὰ μικρά των!

ΠΑΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἀμαλία ἀφῆκεν ἓν μῆλον ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου καθρέπτου καὶ ἰδὼν τοῦτο ὁ ἀδελφός της Μάρκος τὸ ἔφαγε. Μετ' ὀλίγον ἐρωτᾷ ἡ Ἀμαλία·

— Τί ἔγινε τὸ μῆλον μου;

— Παραμέσα, παραμέσα εἰς τὸν καθρέπτην κύτταξε, θὰ τὸ βρῇς! ἀπαντᾷ ὁ Μάρκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπειρωτινοῦ Ἀστέρος.

&

— Νῖκο, διατὶ εἰς τὰς λέξεις Γενικὴ καὶ Δοτικὴ θέτεις περισπωμένην; ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος· ὀξεῖαν θέλουν.

— Διατὶ ὀξεῖαν, ἀφοῦ ὁ κανὼν λέγει ὅτι ἡ μακροκατάληκτος Γενικὴ καὶ Δοτικὴ τονιζομένη ἐπὶ τῆς ληγούσης περισπᾶται; ἀπαντᾷ ὁ Νῖκος μετ' ἐκπλήξεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως.

&

Ὁ Γιάννης ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὸν σάκκον ἐπ' ὤμου σταματᾷ ἔξωθεν ζαχαροπλαστείου καὶ παρατηρεῖ μετὰ πόθου τὰ γλυκίσματα.

— Ἔ, Γιάννη, πῶς σοῦ φαίνονται τὰ γλυκά μου, τοῦ λέγει ὁ ζαχαροπλάστης ὁ ὁποῖος κάμνει τὸν γραμματισμένον· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι τώρα εὐκτικῆς ἐγκλίσεως.

— Ναί, τοῦ λέγει ὁ Γιάννης· ἂν ἦσο καὶ σὺ δοτικῆς πτώσεως . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθυλλίου.

&

— Διατί, μαμά, ὅταν βρέχει δὲν βγαίνει ὁ ἥλιος; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Ἑλένη μίαν βροχερὰν ἡμέραν.

— Δὲν τὸ καταλαμβάνεις, καϊμένη! τῇ λέγει ὁ ἀδελφός της Περικλῆς· δὲν τὸν ἀφίνει ὁ Θεὸς νὰ ἔβγῃ διὰ νὰ μὴ βραχῇ καὶ σβύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος.

&

Λογικὴ μικροῦ παιδίου:

— Δὲν μοῦ εἶπες, μαμά, ὅτι ἂν ἤμουν φρόνιμος θὰ μοῦ ἔδιδες ὅ, τι θὰ σοῦ ζητοῦσα;

— Ναί, παιδί μου, σοῦ τὸ εἶπα.

— Δῶσέ μου λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ μὴν εἶμαι πλέον φρόνιμος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Μιαούλη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σφίγγει φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ *Καστεργαράκου* ὁ ὁποῖος συνθέτει τόσον πρωτοτύπους καὶ ὡραίας πνευματικὰς ἀσκήσεις.— Ὁμοίως σφίγγω φιλικώτατα τὴν χεῖρα τῆς *Γιάτσας Γελασεῆς* καὶ τῆς *Μικρούλας Τραλαλά*, τὰς ὁποίας μὲ χαρὰν μου ἐπαναβλέπω φαιδρὰς καὶ χαριέσσας·— τοῦ *Πολεμιστοῦ τοῦ 1821*, ὃν εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας του πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ φιλήσῃ τὴν ἐξαδέλφην του καὶ νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν της *Γλυκεῖα Αὐγὴ* καὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μαζί της· — τοῦ *Καπετὰν Κουπιᾶ*, ὃν διαβεβαιῶ ὅτι ἡ εὐχή του ὅπως τὸ περιοδικόν μου ὑπερβῇ καὶ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του θὰ πραγματοποιηθῇ, ὥστε ὅταν θὰ γράψῃ τὴν διαθήκην του μὴ λησμονήσῃ νὰ συστήσῃ εἰς τὰ ἐγγονάκια του καὶ τὰ δισεγγονάκια του καὶ τὰ τρισεγγονάκια του νὰ τὸ πέρνουν καὶ αὐτά· — τῆς *Ξενιτευμένης*, ἣν τὰ ὡραῖα φυλλάδια ὅπου μοῦ ἔστειλεν ἄλλοτε συχνότατα ἐπαναφέρουν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς εἰλικρινῆ καὶ παθητὴν φίλην·— τοῦ *Ἀετοῦ τῶν Λιονοσκεπῶν Ὀρέων*, ὃν καλῶς ἐπληροφόρησεν ὁ ἀγαπητός μοι ἀδελφός του ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐπαινεῖ καὶ ἀγαπᾷ ἐκείνους· οἵτινες προσπαθοῦν νὰ γίνωσι καλλίτεροι ἀπὸ ὅ τι εἶνε·— τοῦ *Νέου Ἡρακλέους*, ὅστις φαίνεται παιδὶ μὲ κρίσιν καὶ φιλομουσίαν· —τοῦ *Ἀγησιλάου Γιαννακοπούλου*, ὅστις δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μοῦ στέλλῃ μόνον ὅσας λύσεις εὑρίσκει μόνος του καὶ νὰ μὴ ἀντιγράφῃ καμμίαν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του·—τοῦ *Γεωργίου Ἀρχαυλάκη*, ὅστις εἰς προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἴδῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος· — τῆς *Σκύλλης-Χαρύβδεως*, ἣν δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι μεθ' ὅλον τὸ τρομερὸν ψευδώνυμον εἶνε ἀξιαγάπητος·— τῆς *Ἀγρυπνίου*, ἧς τὸ γλυκὺ ψευδώνυμον πολὺ μ' ἀρέσει καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἀνήκει·— τῆς *Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου*, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃ καὶ τοῦ 19ου διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα μόνον ἕνεκα τῆς ἐπισωρεύσεως πολλῆς ἐργασίας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη·—τοῦ *Δ. Α Παράγου*, ὅστις τὰ φυλλάδια τοῦ 1880 θὰ τὰ λάβῃ ὅταν ἀνατυπωθοῦν καὶ ἂς μὴν ἀνησυχῇ·— τῆς *Βασιλικῆς Κοτσελοπούλου*, ἥτις ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ στέλλῃ λύσεις θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά της ὅταν δημοσιευθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων·— τῆς *Ἑλένης Ἀμπανοπούλου*, ἧς μετὰ χαρᾶς ἔλαβα τὴν κομψὴν ἐπιστολήν·— τοῦ *Ἰακώβου Ὀζμου*, ὃν τόσον συνεκίνησεν ἡ ἱστορία τοῦ Τωδίτ·— τοῦ *Κ. Γκιάτη*, ὅστις ἂν ἀναγνώσῃ προσεκτικῶς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων θὰ ἐνοήσῃ ὅτι δικαιοῦται καὶ αὐτὸς νὰ συναγωνισθῇ· — τοῦ *Πρώτου Σωματοφύλακος*, ὅστις καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀκόμη ἐπεξέτεινε τὰς ἐνεργείας του πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου·—τοῦ *Ἀνδρέου Μόρφη*, ὅστις ἂν ἐξακολουθῇ νὰ γράφῃ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ὅλας του τὰς ἀποστολάς, διατρέχει

τὸν κίνδυνον νὰ παραπέσουν καμμίαν φορὰν αἱ λύσεις του, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λαμβάνω γνῶσιν τῶν ἄλλων συνθέσεών του ὅταν τὰς γράφῃ εἰς τὸ ἴδιον τεμάχιον χάρτου μὲ τὰς λύσεις του·—τοῦ *Ἄνθους τοῦ Ἀγροῦ*, τὸ ὁποῖον αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχε εἰς τὸ ψευδώνυμον —τοῦ *Αἰθρίου Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ*, παρ' οὗ μὲ χαρὰν μου ἔμαθα ὅτι εἶνε εὐχαριστημένος ἐκ τῆς νέας διαμονῆς του·—τοῦ *Κ. Βασαρδάνη*, *Γ. Κατσίμπα*, *Γρηγορίου Δ. Βαρβέρη* καὶ *Σωτηρίου Φωστηροπούλου*, οὓς δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Πολὺ παρὰ πολὺ μὲ εὐχαρίστησαν αἱ δύο σου ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας μετὰ τόσον μακρὰν σιωπὴν σου ἔλαβον, προσριλεστάτη μου *Ἀμφιτρίτη*· δὲν ὑπέθετα ποτὲ ὅτι μὲ ἐλησμόνησες ἀλλ' εἶχα φοβερὰν ἀνησυχίαν μήπως ἦσο ἀσθενής· ὅταν ὅμως εἶδα ὅτι τὰ ταξείδια καὶ τὰ δῶρα καὶ οἱ διαγωνισμοὶ εἰς τὰ μαθήματα ἦσαν τὸ μόνον ἐμπόδιον νὰ μοῦ γράφῃς ἡσύχασα καὶ εὐχαριστήθηκα πολὺ πολὺ πολύ· θὰ εἶμαι λίαν εὐτυχής, ἂν ἡ φίλη σου *Λουκία* γίνῃ καὶ ἰδική μου φίλη. Τὴν νέαν σου φωτογραφίαν περιμένω ἀνυπομόνως.

Ἔ! μὰ ὄχι πάλιν ἔτσι νὰ μοῦ γράφῃς, ἀγαπητή μου *Ἀλκυών*· εἶπα ὅτι ὅσον μὲ ἀγαποῦν εὑρίσκουν πάντα κἄτι καὶ μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ὑπέθετα ποτὲ ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ θὰ εὕρισκες θὰ ἦσαν τέτοιες βαθιὲς ἑλληνικοῦρες· ποῦ τῆς ξετρύπωσες, καλέ! εἶνε πανάρχαιες. Περιμένω ἀνυπομόνως νὰ μοῦ τὰς ἐξηγήσῃς εἰς τὴν γλῶσσαν ποῦ ὁμιλοῦμεν.

Μὴν ἀμφιβάλλῃς, *Νίκη* μου, ὅτι αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις θὰ δημοσιευθοῦν, ἂν εἶνε καλαί, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Τὸ γνωρίζω, φίλτατε *Ἐδελπί*, ὅτι εἶσαι ἀρχαιότατος συνδρομητής μου, καὶ ἀποροῦσα μάλιστα πῶς, ἐνῷ εἶσαι τόσον φιλόμουσος, δὲν μοῦ ἔγραφες. Τώρα θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά. Ναί;

Ἂν θέλῃς νὰ δημοσιεύω πνευματικὰς ἀσκήσεις μὲ τὸ ὄνομά σου, φίλε μου *Πέτρε Σχίμφλε*, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ συνθέτῃς νέας, ἰδικάς σου, ὄχι νὰ μοῦ στέλλῃς γνωστὰς καὶ δημοσιευμένας μυριάκις εἰς ἄλλα περιοδικά.

Τέτοια καλὰ κοριτσάκια ὡσὰν ἐσέ, μικροῦλά μου *Ἀθῶα Περιστερά*, τὰ ἀγαπῶ πολὺ καὶ τὰ συστήνω καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ τὰ ἀγαποῦν καὶ αὐτοί.—Λοιπόν, φίλοι μου, σᾶς συνιστῶ τὴν *Ἀθῶαν Περιστεράν*, κατοικον Πατρῶν· ἂν καὶ εἶνε μικροῦλα ἀκόμη, 8 ἐτῶν μόλις, περιμένει πάντοτε μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν πότε νὰ λάβῃ τὸ περιοδικόν μου καὶ ἅμα τὸ λάβῃ διαβάζει πρῶτα πρῶτα τὴν ἀλληλογραφίαν μου, ἔπειτα ὅλες μου τὰς ἄλλες ἱστορίες καὶ ἀμέσως ἔπειτα πολεμᾷ νὰ λύσῃ τὰς περισσοτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις ἀπ' ὅλους· ἀγαπᾷ ὅλα τὰ φιλομαθῆ παιδία. Καὶ βέβαια! ἀφοῦ καὶ αὐτὴ εἶνε φιλομαθής.

Πῶς δὲν εἰξεύρω, *Ἀκακία* μου, πόσον εἶσαι εὐτυχὴς διότι ἔγεινες συνδρομήτριά μου; τὸ εἰξεύρω, πολὺ τὸ εἰξεύρω, διότι αὐτὸ αἰωνίως προσπαθῶ, πῶς νὰ κάμω εὐτυχεῖς τοὺς φίλους μου· ἀλλὰ σὺ εἰξεύρεις πόσον εἶμαι καὶ ἐγὼ εὐτυχὴς ὅταν λαμβάνω ἐπιστολὰς ἀπὸ τοὺς φίλους μου; Ἂν τὸ εἰξεύρῃς, γράφε μου λοιπὸν συχνά.

Ἂν σᾶς ἠρώτα κανείς, ποῖον ἀγαπᾶτε πιὸ πολύ, τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἢ τὰ γλυκά; τί ἠθέλατε ἀπαντήσει; Μὴ μοῦ τὸ λέγετε, διότι τὸ μαντεύω. Ὁ *Διαβολάκος* ὅμως φανταστῆτε τί θυσίαν κάμνει! τοῦ παρουσιάζει ἕνα μεγάλο-μεγάλο γλυκό, τόσο! καὶ ἕνα φύλλον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ τοῦ λέγουν, «*Διαβολάκο*, διάλεξε καὶ πάρε» καὶ αὐτὸς καθὼς βλέπει τὸ τριανταφυλλί φορεματάκι ὁρμᾷ ἔνθους καὶ ἁρπάζει τὸ φύλλον μου. Φαντασθῆτε θυσία! Καὶ τοῦτο μὴ νομίσετε ὅτι τὸ κάμνει διὰ νὰ μὲ κολακεύσῃ. Ἀφοῦ δὲν εἶμαι παροῦσα; Ἂν ἤμην θὰ τοῦ τὸ ἔλεγα καὶ τὸ γλυκὸ ὡς ἀμοιβὴν τῆς φιλομαθείας του.

Ὁ ἀγαπητός μου φίλος *Δημήτριος Πολιορκητὴς* δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο· ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ γράφῃ τακτικά.

Ἀγαπημένη μου *Γλυκεία Ἑλλάς*, ποῦ γράφεις μὲ τόσον ἀττικὸν ἅλας τὰς ἐπιστολάς σου, δὲν σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶνε μὲν ὡραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου τοῦτο ἀλλὰ τὸ πρῶτον μοῦ ἤρεσκε περισσότερον; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀπαντήσω χωρὶς νὰ φανῶ ἀκριτόμυθος· Φίλησέ μου πολὺ πολὺ τὸν *Θεμιστοκλάκην* καὶ γράψε μου ἂν ἔγεινε πάλιν παχουλὸς σὰν τὸ *ἀφράτο γουρουνάκι* καὶ ἂν ἐροδοκοκκίνησε τὸ μαγουλάκι του, νὰ χαρῶ. Μὲ ὑπερηφάνειάν μου εἶδα ὅτι ἡ ὡραία διδασκάλισσά σου μὲ μεταφράζει εἰς τὴν ἀγγλικήν· εἰπέ της ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ is very obliged for her kindness.

Μ' ἐμάγευσαν, ἀγαπητή μου *Ἐλένη Κ.* οἱ «τρεῖς μάγοι βασιλεῖς» σου, ἀλλὰ μὲ λύπην μου σοῦ λέγω ὅτι δὲν θὰ βασιλεύσωσιν εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἣν ἀνέγνωσες πολλάκις εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ἅμα μεγαλώσῃς ἀκόμη ὀλίγον καὶ γίνῃς σοφωτέρα σοῦ ὑπόσχεται ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὅτι διὰ διατάγματός της θὰ σὲ διορίσῃ ἐπισήμως συνεργάτιδα. Ἐνασχολοῦ λοιπὸν εἰς τὴν φιλολογίαν, μετάφραζε, γράφε, μελέτα, θησαύριζε γνώσεις καὶ στέλλε μου νὰ διαβάζω τὰ ἔργα σου ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ γίνῃς ἀξία νὰ σὲ διαβάζουν καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου.

Τὰ ἴδια ἔχω νὰ εἴπω καὶ πρὸς σέ, φίλε μου *Ἡρακλῆ Μαφούνη*· τὰ ποιήματά σου, τὰ ἐδιάβασα μέν, δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσω δέ.

Πολύ, παρὰ πολὺ μ' ἐλύπησε, φίλε μου *Βασιλεῦ τῶν Ἀνθέων*, ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρός. Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἀφίνει κανὲν πλάσμα του χωρὶς παρηγορίαν θὰ σὲ παρηγορήσῃ καὶ σέ, ἀφοῦ μάλιστα βλέπει ὅτι ἤρχισε νὰ φαίνεται ἡ ἀνδρική σου καρτερόψυχία.

Νὰ καὶ μίαν παρὰ πολὺ σπουδαίαν εἴδησιν ποῦ ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω σήμερον· ἀκούσατε καὶ θαυμάσατε τί μοῦ γράφει ὁ ἀγαπημένος μου μικρὸς φίλος *Μιχαὴλ Στρογκώφ*: Ἀπεφάσισαν λέγει, αὐτὸς καὶ ὁ ἄλλος μικρὸς φίλος μου καὶ συμμαθητής του *Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας* νὰ ἐκδώσουν καὶ αὐτοὶ παιδικὸν περιοδικόν. Θὰ εἶνε, λέγει, τὸ ἄριστον τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδιδομένων· κατάλληλον διὰ παιδία, ἐφήβους καὶ νεάνιδας καὶ τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ, λέγει, τὴν 1 Μαρτίου. Διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον σπουδαῖα εἶνε τὰ πράγματα, μάθετε ὅτι πεντακόσιαι ἀγγελίαι ἐξηντλήθησαν, λέγει! μάλιστα, κυρίαι καὶ κύριοι, ἐξηντλήθησαν! ἔγω καὶ ἐγὼ μίαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ὅστις θέλει ἂς σπεύσῃ νὰ ἐγγραφῇ, πρὶν ἐξαντληθῇ καὶ αὐτή...

Περίεργον μοῦ φαίνεται, *Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά*, πῶς γίνεται ἕνα τόσο μεγάλο καὶ γνωστικὸ παιδὶ σὰν τὸν Κωστάκη σας νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουν πραγματικῶς νεράϊδες καὶ βρυκόλακες καὶ νὰ φοβῆται μάλιστα μήπως τοὺς συναντήσῃ. Παιδί μου, Κωστάκη, μόνον εἰς τὰ παραμύθια ὑπάρχουν ἡ νεράϊδες καὶ οἱ βρυκόλακες. Πίστευσε ἐμὲ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ποῦ σοῦ τὸ λέγω καὶ μὴ φοβεῖσαι πλέον.

Ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ἐφέτος, *Πυροπλικὸν τοῦ Ξηκάρη*, περιέχει διήγημα ἐφάμιλλον πρὸς τὴν «*Ἀνθοῦλαν*» καὶ τὴν «*Μαρουσίαν*». Ὀνομάζεται «*Ἡ Νίνα, αἱ ἓξ θεῖαι της, καὶ οἱ ἑπτὰ ἐξάδελφοί της*». Ἐγράφη ἀγγλιστὶ ὑπὸ τῆς διασήμου εἰς τὸ εἶδός της ἀμερικανίδος συγγραφέως Λουΐζης Μ. Ἀλκὼτ, μετεφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ δύο ἐξόχων συγγραφέων τοῦ Π.-Ι. Στὰλ καὶ τοῦ Ι. Λερμών, ἐξελληνίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ σας συνεργάτου μου κ. Π. Ι. Φέρμπου. Ἔχει καὶ παρὰ πολὺ ὡραίας εἰκόνας καὶ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ διηγήματα ποῦ μαγεύουν καὶ διαβάζονται ἀπὸ μικρούς καὶ μεγάλους ἁπλήστως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ ψυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου.]

29. Συλλαβόγριφος.

Γράμματα δύο, φίλε μου, κοντὰ κοντὰ ἂν θέσῃς
Τὸ ὄνομα γλυκοῦ ποτοῦ εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολιμιστοῦ τοῦ 1821.

30. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ ἄλλο πόλις στρογγυλή.
Τὸ σύνολον μὲ πόλασιν τὴν οἰκουμένην ἀπειλεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παιδὸς τοῦ Παναγιακοῦ.

31. Λεξίγριφος.

Σ' τοῦ πρώτου μου τοὺς ὄνυχας ἂν πέσῃς, πάει, σχίζεσαι·
Τὸ δεύτερόν μου ἥμισυ εἶν' ὅλος διόλου ἴδιον,
Διὰ νὰ βρῇς τὸ ὅλον μου ποσῶς μὴ βασανίζεσαι,
Μιὰ πόλις εἶν' ἑλληνική, ὄχι κανὲν χωρίδιον.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπους Γ. Σαράντη.

32. Στοιχειόγριφος.

Τῆς Ἑλλάδος νῆσος εἶμαι
Καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον κεῖμαι.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Πρόσεξε μὴ μὲ πατήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀβροπιτάλου Ἄνθους.

33. Αἴνιγμα.

Εἶμαι σοφὸν καὶ ἔμπειρον καὶ σεβαστὸν προσέτι·
Εἰς ἄλλους τώρα βρίσκομαι καὶ 'ς ἄλλους μετὰ ἔτη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπόκοδος Ἀχιλλέως.

34 Αἴνιγμα.

Τέσσαρες ἔχω ἀδελφές, μὰ ξακουστὲς ἀλήθεια·
Αὐτὴ ἐδῶ 'ς τὴ δύναμι ἐκείνη εἰς τὰ κάλλη·
Ἡ μία ξεύρει γράμματα καὶ τέχνας ξεύρει ἡ ἄλλη·
Ἐγὼ εἶμ' ἡ πιὸ μελαχρινὴ κ' ἔχω φωτιὰ 'ς τὰ στήθια.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσιάδου.

35. Κυβόλεξον.

1. Ὅπου εἶμ' ἐγὼ εἶν' εὐτυχία.
2. Εἶμ' ἕνας σύνδεσμος ἐγώ.
3. Ἐμοῦ τὰ ροῦχα ἔχουν χρεία.
4. Τῆς μάχης μ' εἶχαν ἀρχηγό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανος Ἀετοῦ.

36. Λογοπαίγνιον.

Ποία κωμόπολις τῆς Ἑλλάδος κρατεῖ τὰ κλειδιὰ τοῦ Παραδείσου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Δακῶν.

37. Ἐρώτησις.

Ποῖον εἶνε τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ μικρότερον ὄνομα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Αὔρας.

38. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Τὸ χρυσίον ὅστις ἐξεργάζεται ὀνομάζεται χρυσοχόος. — 2. Μία ἀσθένεια πολὺ κοστίζει. — 3. Πολὺ διαφέρει ὁ εὐσεβὴς τοῦ ἀσεβοῦς. — 4. Ἰσχυρὸς ἦτο ὁ Σαμψών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβίλου Ἔρρος.

39. Παίγνιον.

Ἀναγνώσατε τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα.

ΕΝ
ΘΑΔ
ΕΚΕΙΤΑ
ΙΟΝΕΚΡΟ
ΣΤΟΥΚΟΥΦΙ
ΟΚΕΦΑΛΑΚΗ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

40. Πρόβλημα.

Κυνηγός τις ἐθήρευσε 40 διάφορα πτηνά, δηλαδὴ κοσσύφους, πέρδικας καὶ ἀγριόχηνας. Τοὺς κοσσύφους ἐπώλησε πρὸς 25 λεπτὰ τὸν ἕνα, τὰς πέρδικας πρὸς δύο δραχμὰς ἑκάστην καὶ τὰς ἀγριόχηνας πρὸς τέσσαρας δραχμὰς ἑκάστην. Ὡς ἀντίτιμον δὲ ὅλων ὁμοῦ ἐσύναξε δραχμὰς 40.

Πόσοι ἦσαν οἱ κόσσυφοι, πόσαι αἱ πέρδικες καὶ πόσαι αἱ ἀγριόχηνες;

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Βασκρφάνη.

41. Ἀστεῖα παρορράματα.

1. Κάθε καλὴ κράσις χάνει τὴν ὑγίαν της ἅμα λύνεται ἀπὸ συμφέρον.
2. Ὁ Νεαγόρας τῆς Ἀγγελικῆς εἶνε μέγας κατεργάρης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

42. Μονοκονδυλιά.

Διαγράψατε τὸ κάτωθι σχῆμα διὰ μονοκονδυλιᾶς χωρὶς νὰ διέλθῃ δὶς ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἡ γραφίς.

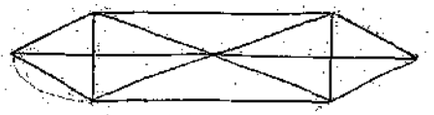

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

43. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα Μούσης.

1. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2. Θηρίον. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 5. Πόλις τῆς Εὐρώπης. 6. Ἀρχηγὸς ἀρχαίας ἐκστρατείας. 7. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου.

44. Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Εὐρώπης.

1. Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 2. Κράτος τῆς Ἀσίας. 3. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας. 4. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 5. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 6. Πέλαγος. 7. Σειρὰ ὑψηλῶν ὀρέων.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Ἀθούρη.

45. Ἐλλιποσύμφωνον.

'ε'ι'"ό'ε'ο'.—'αἰ—ἀ'ὸ—'ἡ'—'ωή'—'ου—'αὶ—ἀ'ὸ—'ὸ'—'α'έ'α—'ου—'αὶ—ἀ'ὸ—'ἤ'—'η'έ'α—'ου—ἀ'ά'α—'ἡ'—'Ε'"ά'α.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρκολικοῦ τοῦ Κανάρη.

46. Φωνηεντόλιπον.

Τ—«Πδκν—πνμ»—ν—ρττν—βθλρν—π—πν—'—«Δπλ.ος—χρσν—ς—κνς—κ—τν—φλν—τς—σ—τν—γπν—πρσ.ατρν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ ψυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

1. Ἄννα (Ἄν, Νά). — 2. Σπόρος, Πόρος, ὄρος. — 3. Ὁ λύχνος. — 4. Ἡ Μοῖρα, τὸ μύρον. — 5. Τὸ γράμμα Μ. — 6. Τὸ Μεσολόγγιον. — 7. Λουκιανός.

8.

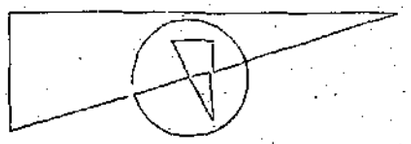

9. Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι. — 10. 1. Παρίσιοι. 2. Λονδῖνον. 3. Ἀθῆναι. 4. Νέα Ὑόρκη. 5. Μόσχα. — 11. Καθότι τὸ μὲν μεγάλο λουκοῦμι τρώγεται τὸ δὲ μεγάλο-μεγάλο ψέμμα δὲν τρώγεται. — 12. ΚΥΩΝ (1. Κρήτη. 2. Ὕαλος. 3. Ὠκεανός. 4. Νηρηίς). — 13. ΑΣΙΑ (1. Ἀραβία. 2. ΣΰροΣ. 3. Ἰνδός. 4. ΑἴγινΑ). — 14. Ἀγάπα τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ διότι κάντοτε σὲ συμβουλεύει νὰ πράττῃς τὸ καλὸν καὶ νὰ ἀποφεύγῃς τὸ κακόν.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΙΟΥ

[Συνέχεια· ἴδ. σελ. 33]

Οἱ παῖδες ἔσπευσαν νὰ σύρωσι τὸ σχοινίον διὰ νὰ ἐπαναφέρωσι τὸν Βριὰν εἰς τὸ πλοῖον, πρίν τον καταλάβῃ ἀσφυξία.

Πρὶν δὲ παρέλθῃ ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας, ὁ Βριὰν ἦτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀναίσθητος μέν, ἀλλὰ ταχέως συνῆλθεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ ἀδελφοῦ του.

Λοιπὸν ἀπέτυχεν ἡ ἀπόπειρα τοῦ νὰ προσδεθῇ κάλως ἐπὶ τῶν βράχων. Οὐδεὶς δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ την ἐπαναλάβῃ μετά τινος πιθανότητος ἐπιτυχίας. Τὰ δύστηνα παιδία ἔπρεπε νὰ περιμένωσιν. Ἀλλὰ τί νὰ περιμένωσι; Βοήθειαν; Καὶ πόθεν καὶ παρὰ τίνος ἤλπιζον νὰ ἔλθῃ ἡ βοήθεια;

Εἶχε παρέλθῃ ἡ μεσημβρία.

Ἡ παλίρροια ἤρχιζε πάλιν καὶ τὰ κύματα ηὔξανον. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο νουμηνία ὁ σάλος ἦτο σφοδρότερος ἢ χθές! Ὅθεν ἐὰν ὁ ἄνεμος ἐστρέφετο ὀλίγον τι πρὸς τὸ πέλαγος, τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῶν βράχων ὅπου ἦτο πλαγιασμένον. Θὰ ἤρχιζε πάλιν νὰ πτερνοκοπῇ καὶ ἤθελε περιτραπῇ ἐπὶ τῶν ὑφάλων! ψυχὴ δὲ δὲν θὰ ἐσώζετο ἐκ τοῦ ναυαγίου τούτου! Καὶ οὐδὲν μέσον σωτηρίας, οὐδέν!

Πάντες ἦσαν ἐπὶ τῆς πρύμνης, οἱ μικροὶ περικυκλούμενοι ὑπὸ τῶν μεγάλων, καὶ παρετήρουν τὴν ἐξογκουμένην θάλασσαν καὶ τὰς κορυφὰς τῶν βράχων οἵτινες ἐξηφανίζοντο ἄλλος μετ' ἄλλον καθ' ὅσον ἀνέβαινον τὰ ὕδατα.

Δυστυχῶς ὁ ἄνεμος ἔπνεε πάλιν ἐκ δυσμῶν καὶ ὡς τὴν προηγουμένην νύκτα κατεμάστιζε δεινῶς τὴν ξηράν. Καθ' ὅσον δὲ τὰ ὕδατα ἐγίνοντο βαθύτερα, τὰ κύματα ὑψοῦντο ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκάλυπτον τὸ πλοῖον, καὶ μετ' οὐ πολὺ θά το κατέκλυζον.

Μόνος ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τοὺς μικροὺς ναυαγούς. Αἱ δὲ προσευχαί των ἀνεμίχθησαν μετὰ τῶν ἐκ τοῦ φόβου κραυγῶν αὐτῶν.

ΟΥΕΙΠ, ΚΡΟΣ, ΟΥΪΛΚΟΣ.

Ὀλίγον πρὸ τῆς 2 μ. μ. τὸ πλοῖον ἀνορθωθὲν ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος δὲν ἔκλινε πλέον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου. Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ σάλου ἡ μὲν πρῴρα προσέκρουσεν εἰς τὸν βυθόν,

ἀλλὰ τὸ ποδόστημα τῆς πρύμνης ἦτο ἐσφηνωμένον ἐντὸς τῶν βράχων. Μετ' οὐ πολὺ τὰ πτερνοκοπήματα ἔγιναν συχνότερα καὶ τὸ πλοῖον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ τοίχου εἰς τὸν ἀριστερόν. Τόσον δὲ βίαιον ἦτο τὸ κύλισμα, ὥστε τὰ παιδία ἠναγκάσθησαν νὰ κρατηθῶσι καὶ νὰ συσφιγχθῶσι διὰ νὰ μὴ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅρος ἀφρίζον ἐπερχόμενον ἐκ τοῦ πελάγους ἐστάθη πρὸ τοῦ πλοίου εἰς ἀπόστασιν διακοσίων τεσσαράκοντα ὀργυιῶν. Εἶχε δὲ ὕψος ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι πόδας. Ἐπῆλθε δὲ ὁρμητικὸν ὡς χείμαρρος, κατέκλυσε κατὰ μέγα μέρος τοὺς βράχους, ἐσάλευσε τὸ πλοῖον, καὶ τὸ ἐξώθησεν ὑπεράνω τῶν βράχων, χωρὶς καν νὰ ἐγγίσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸ σκάφος.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσῳ τῶν παφλασμῶν τοῦ ὑδατίνου ἐκείνου ὄγκου ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἄμμου διακοσίους πόδας πρὸ τῶν πρώτων δένδρων, τῶν συμπεπυκνωμένων κάτω τῆς βραχώδους ἀκτῆς.

Ἐκεῖ δὲ ἔμεινεν ἀκίνητον — ἀλλ' ἐπὶ τῆς στερεᾶς γῆς — ἐν ᾧ ἡ θάλασσα ἀποσυρομένη ἀφῆκεν ὅλην τὴν παραλίαν ἐλευθέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΝ ΣΑΙΡΜΑΝ ΕΝ ΛΟΥΚΛΑΝΔΗΙ, ΤΑ ΔΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο ἐπισημότατον τὸ «Παιδαγωγεῖον Σαίρμαν» ἐν τῇ Λουκλάνδῃ ἥτις εἶνε πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας, σπουδαίας ἀποικίας Ἀγγλικῆς ἐν τῷ Εἰρηνικῷ. Τὸ παιδαγωγεῖον τοῦτο εἶχε περὶ τοὺς ἑκατὸν μαθητάς, Ἄγγλους, Γάλλους, Ἀμερικανούς, Γερμανούς, τέκνα τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς χώρας, τέκνα κτηματιῶν, κεφαλαιούχων, μεγαλεμπόρων καὶ ὑπαλλήλων.

Ἡ Νέα Ζηλανδία σύγκειται ἐκ δύο κυρίων νήσων, τῆς Ἰκαναμαυί ἢ Ἰχθυονήσου πρὸς βορρᾶν, καὶ τῆς Ταβαϊποναμοῦ ἢ Γῆς τοῦ Ἰαδεβὲρ πρὸς νότον. Χωρίζονται δὲ ὑπὸ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Κούκ καὶ κεῖνται ἐπὶ τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου εἰς θέσιν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν θέσιν ἣν κατέχει ἐπὶ τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου ἡ Γαλλία καὶ τὰ βόρεια τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ νῆσος Ἰκαναμαυὶ ἔχουσα βαθείας ἐντομὰς πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἔχει σχῆμα τραπεζίου ἀκανονίστου, τὸ ὁποῖον παρατείνεται πρὸς τὰ βορειοδυτικά, διαγράφον καμπύλην καταλήγουσαν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Βὰν Διέμεν.

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς καμπύλης ταύτης, ἐκεῖ ὅπου ἡ χερσόνησος ἔχει πλάτος ὀλίγων μιλίων, εἶνε ᾠκοδομημένη ἡ Ἀουκλάνδη. Ἡ πόλις αὕτη λοιπὸν κεῖται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ Κόρινθος, ὅθεν καὶ ἐπονομάζεται « Κόρινθος τῆς Μεσημβρίας» καὶ ἔχει δύο λιμένας, τὸν μὲν πρὸς δυσμὰς τὸν δὲ πρὸς ἀνατολάς.

Μία τῶν κυριωτάτων ὁδῶν τῆς πόλεως ταύτης εἶνε ἡ λεγομένη Βασιλικὴ ὁδός· περὶ τὸ μέσον δὲ τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ κεῖται τὸ «Παιδαγωγεῖον Σαίρμαν».

Λοιπὸν τῇ 15 Φεβρουαρίου 1860 μετὰ μεσημβρίαν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ Παιδαγωγείου τούτου ἑκατοστὺς παίδων συνοδευομένων ὑπὸ τῶν γονέων των. Ἦσαν δὲ πάντες φαιδροὶ καὶ ἐβάδιζον περιχαρεῖς — πτηνὰ ἀπολυθέντα ἐκ τοῦ κλωβίου των.

Καὶ εἶχον δίκαιον τὰ παιδία νὰ χαίρωσι, διότι ἤρχιζον αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων, δύο μηνῶν ἀνεξαρτησία, δύο μηνῶν ἐλευθερία. Τινὲς μάλιστα τῶν μαθητῶν εἶχον χαρὰν μεγαλητέραν, διότι ἔμελλον νὰ ταξειδεύσωσι χάριν διασκεδάσεως διὰ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο νὰ περιπλεύσῃ τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τὸ πλοῖον τοῦτο ὠνομάζετο *Σλώγι* καὶ οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν τὸ ἐμίσθωσαν ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας.

Πῶς ἄλλως δύνανται οἱ μαθηταὶ νὰ διέλθωσι καλλίτερον ὀλίγας ἑβδομάδας τῶν διακοπῶν ;

Εἰς τὰ Ἀγγλικὰ Παιδαγωγεῖα ἡ ἀγωγὴ τῶν μαθητῶν διαφέρει πολὺ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἰδικῶν μας σχολείων. Ἡ ἀγωγὴ συμβαδίζει μετὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μαθηταὶ ἐκεῖ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐγενεῖς, φιλόφρονες, κομψοὶ καὶ φιλόκαλοι, καὶ ὅπερ ἄξιον μάλιστα σημειώσεως, εἶνε πολὺ ὀλίγον ἐπιρρεπεῖς εἰς τὴν προσποίησιν καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἀποφύγωσι δικαίαν τινὰ τιμωρίαν.

Οἱ μαθηταὶ διαιροῦνται εἰς τάξεις κατ' ἡλικίαν. Εἰς δὲ τὸ Παιδαγωγεῖον Σαίρμαν ἦσαν πέντε ταξεις. Καὶ οἱ μὲν τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας τάξεως ὅταν βλέπωσι τοὺς γονεῖς των ἀσπάζονται αὐτοὺς εἰς τὴν παρειάν, οἱ δὲ τῆς τρίτης ἀντικαθιστῶσι τὸν υἱικὸν ἀσπασμὸν διὰ

τῆς θλίψεως τῆς δεξιᾶς ὡς οἱ τέλειοι ἄνδρες. Ὅθεν οὔτε παιδονόμους ἔχουσιν, οὔτε ἐπιτηρητάς, ἐπιτρέπονται εἰς αὐτοὺς μυθιστορήματα καὶ ἐφημερίδες, ἔχουσι συχνὰς ἐξόδους, ὀλιγίστας ὥρας μελέτης, ἀσκήσεις, γυμναστικήν, πυγμὴν καὶ διαφόρους ἄλλους ἀγῶνας. Ἀλλ' ὅμως πρὸς περιστολὴν τῆς ἀνεξαρτησίας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὅμως σπανίως καταχρῶνται οἱ μαθηταί, εἶνε ἐν χρήσει αἱ σωματικαὶ ποιναὶ καὶ μάλιστα ἡ μαστίγωσις. Διότι οἱ νέοι Ἀγγλοσάξωνες δὲν το θεωροῦσι προσβολὴν ἐὰν μαστιγωθῶσι, καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὴν τιμωρίαν ταύτην ἀγογγύστως, ὅταν ἀναγνωρίζωσιν ὅτι εἶνε ἄξιοι τιμωρίας.

Οἱ Ἄγγλοι, ὡς γνωστόν, σέβονται τὰς παραδόσεις, ὄχι μόνον ἐν τῷ ἰδιωτικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ βίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς σχολείοις, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἄτοποι. Φερ' εἰπεῖν οἱ ἀρχαιότεροι μαθηταὶ προθύμως προστατεύουσι τοὺς νεωτέρους, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως οἱ νεώτεροι οὗτοι νὰ ὑπηρετῶσιν αὐτούς.

Οἱ νεώτεροι λοιπὸν φέρουσι τὸ πρόγευμα εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους, καθαρίζουσι τὰ ἐνδύματά των, στιλβώνουσι τὰ ὑποδήματά των, ἐκτελοῦσι διαφόρους παραγγελίας. Οἱ μικρότεροι δὲ μαθηταὶ οἱ τῆς πρώτης τάξεως ὑπηρετοῦσι τοὺς τῶν ἀνωτέρων τάξεων μαθητὰς καὶ οὐαὶ εἰς αὐτοὺς ἐὰν ἀρνηθῶσι. Διὰ τοῦτο οὐδὲ σκέπτονται κἂν νὰ εἴπωσιν ὄχι, καὶ οὕτω πῶς συνηθίζουσιν εἰς πειθαρχίαν ἄγνωστον παρ' ἡμῖν. Παράδοξον ἴσως φαίνεται εἰς ἡμᾶς τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ παράδοσις, καὶ τὴν παράδοσιν σέβονται οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ τοῦ εὐτελεστάτου πολίτου μέχρι τῶν μελῶν τῆς Ἄνω Βουλῆς.

Οἱ μαθηταί, οἵτινες ἔμελλον νὰ ταξιδεύσωσι διὰ τοῦ πλοίου *Σλώγι*, ἦσαν διαφόρων τάξεων τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν, τοῦτ' ἔστιν ἡλικίας ὀκτὼ μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὡς εἴδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν κεφαλαίοις. Τὰ δεκαπέντε δὲ ταῦτα παιδία, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μαύρου ναυτόπαιδος, ἔμελλον νὰ ἀποπλανηθῶσι ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ νὰ ὑποφέρωσι τὰ πάνδεινα !

Καιρὸς εἶνε νὰ γνωρίσωμεν καλλίτερον τὰ δεκαπέντε ταῦτα παιδία, νὰ γνωρίσωμεν τὰ ὀνόματά των, τὴν ἡλικίαν των, τὰς κλίσεις των, τοὺς χαρακτῆράς των, τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῶν οἰκογενειῶν των, καὶ ὁποῖαι ἦσαν αἱ πρὸς ἄλληλα σχέσεις των ἐν τῷ Παιδαγωγείῳ, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχον ἀναχωρήσῃ ἕνεκα τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων.

Ἐξαιρουμένων δύο Γάλλων, τῶν ἀδελφῶν Βριάν, καὶ τοῦ Γόρδωνος ὅστις εἶνε Ἀμερικανός, πάντα τὰ ἄλλα παιδία ἦσαν καταγωγῆς Ἀγγλικῆς.

Καὶ τοῦ μὲν Δόνιφαν καὶ τοῦ Κρὸς αἱ οἰκογένειαι εἶνε ἐκ τῶν πρώτων τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῆς Νέας Ζηλανδίας, οἱ γονεῖς των εἶνε πλούσιοι κτηματίαι. Ἔχουσι δὲ ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν καὶ τινων μηνῶν, εἶνε ἐξάδελφοι, καὶ ἀμφότεροι εἶνε μαθηταὶ τῆς πέμπτης τάξεως. Ὁ Δόνιφαν κομψῶς καὶ φιλοκάλως ἐνδεδυμένος εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ ἄριστος τῶν μαθητῶν. Εἶνε εὐφυὴς καὶ ἐπιμελέστατος, καὶ πάντοτε διακρίνεται καὶ διὰ τὴν φιλομάθειάν του καὶ διὰ τὴν φιλοτιμίαν του. Εἶνε δὲ χαρακτῆρος δεσποτικοῦ καὶ ἤθελε πάντοτε νὰ ἄρχῃ. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀντεφέρετο πάντοτε πρὸς τὸν Βριάν, ὃν ἐθεώρει ὡς ἀντίπαλόν του, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἕνεκα τῶν περιστάσεων πάντες οἱ μαθηταὶ ἐσέβοντο καὶ ὑπήκουον τὸν Βριάν. Καὶ τοιοῦτος μὲν εἶνε ὁ Δόνιφαν, ὁ δὲ Κρὸς εἶνε μαθητὴς μέτριος, ἀλλὰ θαυμαστὴς τοῦ ἐξαδέλφου του, θαυμάζει πᾶν ὅ,τι διανοεῖται, λέγει, ἢ πράττει ὁ Δόνιφαν.

Ὁ δὲ Βάξτερ, μαθητὴς τῆς αὐτῆς τάξεως, ἡλικίας ἐτῶν δεκατριῶν, παιδίον σοβαρόν, σκεπτικόν, φιλόπονον, εὐφυέστατον, ἐπιδεξιώτατον εἶνε υἱὸς ἐμπόρου καταστάσεως μετρίας.

Ὁ δὲ Οὶέπ καὶ Οὐίλκοξ, δώδεκα καὶ ἡμισυ ἐτῶν, εἶνε μαθηταὶ τῆς τετάρτης τάξεως. Ἔχουσι διάνοιαν μετρίαν, καὶ ἐπιμονὴν μεγάλην καὶ εἶνε σφόδρα φιλέριδες καὶ ἀπαιτητικοί. Αἱ οἰκογένειαί των εἶνε πλούσιαι καὶ οἱ γονεῖς των ἀνώτατοι ὑπάλληλοι.

Ὁ δὲ Γάρνετ καὶ ὁ Σέρβης εἶνε τῆς τρίτης τάξεως, ἀμφότεροι δώδεκα ἐτῶν. Καὶ ὁ μὲν εἶνε υἱὸς πλοιάρχου ἀποστράτου, ὁ δὲ υἱὸς ἀποίκου πλουσίου. Αἱ δύο οἰκογένειαί των ἔχουσι σχέσιν μεγάλην· ἕνεκα δὲ τῆς στενῆς ταύτης σχέσεως οἱ δύο οὗτοι συμμαθηταὶ διατελοῦσιν ἀχώριστοι φίλοι. Εἶνε δὲ παιδία χρηστότατα, ἀλλ' ὀλίγον φιλόπονα. Ὁ Γάρνετ ἀγαπᾷ τὴν φυσαρμόνικαν, τὸ ἀγαπητὸν ὄργανον τῶν Ἄγγλων ναυτικῶν. Ὡς υἱὸς λοιπὸν ναυτικοῦ παί-

ζει καὶ αὐτὸς φυσαρμόνικαν, δὲν ἐλησμόνησε δὲ μάλιστα καὶ νὰ τὴν φέρῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ δὲ Σέρβης βεβαίως εἶνε ὁ φαιδρότατος καὶ ἐλαφρότατος τῶν συμμαθητῶν του, ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν, οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος ἢ ταξείδια κινδυνώδη, καὶ κατὰ προτίμησιν ἀναγινώσκων τὸν *Ῥοβινσῶνα* καὶ μόνον τὸν *Ῥοβινσῶνα*.

Ἂς ἀναφέρωμεν δύο ἕτερα παιδία ἐννέα ἐτῶν, τὸν Γέγκινς, υἱὸν τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιστημονικῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ τὸν Ἴβερσον υἱὸν τοῦ ἐφημερίου τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Καίτοι δὲ ὁ μὲν εἶνε τῆς τρίτης τάξεως, ὁ δὲ τῆς δευτέρας, κατατάσσονται ὅμως μεταξὺ τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Παιδαγωγείου.

Μετὰ τούτους ἔρχεται ὁ Δόλης, ὀκτὼ ἡμισυ ἐτῶν καὶ ὁ Κοστὰρ ὀκτὼ ἐτῶν, ἀμφότεροι υἱοὶ ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀγγλοζηλανδικοῦ στρατοῦ. Εἶνε δὲ ἐκ τῶν *μικρῶν*, περὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ἢ ὅτι ὁ μὲν Δόλης εἶνε παιδίον ἐπίμονον καὶ ἰσχυρόγνωμον, ὁ δὲ Κοστὰρ παιδίον σφόδρα λαίμαργον. Εἶνε δὲ μαθηταὶ τῆς πρώτης τάξεως, καὶ ναὶ μὲν δὲν διακρίνονται μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν των, ἀλλ' οὐχ ἧττον νομίζονται πολὺ προωδευμένοι, διότι εἰξεύρουσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τὴν ἡλικίαν των δὲν εἶνε δὰ καὶ μέγα πρᾶγμα.

Ὡς βλέπετε πάντα τὰ παιδία ταῦτα εἶνε οἰκογενειῶν ἐντίμων, αἵτινες διαμένουσιν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ.

Τώρα ὑπολείπεται νὰ εἴπωμεν περὶ τριῶν ἔτι παιδίων, τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τῶν δύο Γάλλων.

Ὁ Ἀμερικανός, ὁ Γόρδων, παῖς ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἶνε ὀλίγον τι ἄχαρις, ὀλίγον τι δυσκίνητος ἀλλὰ βεβαίως εἶνε ὁ κοσμιώτατος καὶ ἐμβριθέστατος τῶν μαθητῶν τῆς πέμπτης τάξεως. Καὶ δὲν ἔχει μὲν τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ Δόνιφαν, ἀλλ' ὅμως ἔχει εὐθυκρισίαν, νοῦν πρακτικόν, ὡς πολλάκις τὸ ἀπέδειξε. Ἀγαπᾷ τὰ σπουδαῖα, ἔχει παρατηρητικὸν καὶ πολλὴν ἀταραξίαν. Διὰ τὰς ἀρετάς του δὲ ταύτας οἱ συμμαθηταί του τὸν τιμῶσι. Κατάγεται ἐκ Βοστῶνος καὶ εἶνε ὀρφανὸς γονέων, μόνον δὲ συγγενῆ ἔχει τὸν κηδεμόνα του, ἀρχαῖον προξενικὸν πράκτορα διαμένοντα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ.

Τέλος οἱ δύο Γάλλοι, ὁ Βριὰν καὶ ὁ Ἰάκωβος εἶνε υἱοὶ μηχανικοῦ διακεκριμένου, ὅστις πρὸ δύο καὶ ἡμισυ ἐτῶν εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν διεύθυσιν τῶν μεγάλων ἐργασιῶν πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν τελμάτων τῆς χώρας.

Καὶ ὁ μὲν νεώτερος ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν εὐφυὴς μὲν ἀλλ' ὀλίγον φιλόπονος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ συχνότατα συνέβαινεν εἰς αὐτὸν νὰ εἶνε ἐκ τῶν ἐσχάτων μαθητῶν τῆς πέμπτης τάξεως. Ὁσάκις ὅμως θέλει, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου μνήμης του, ἀναδεικνύεται πρῶτος τῆς τάξεώς του. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ὁ Δόνιφαν ζηλεύει τὸν Βριάν, καὶ οἱ δύο οὗτοι παῖδες οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ συμφωνήσωσιν οὔτε ἐν τῷ Παιδαγωγείῳ οὔτε ἐν τῷ πλοίῳ, ὡς πολλάκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἴδωμεν. Προσέτι δὲ ὁ Βριὰν εἶνε τολμηρός, ἐπιχειρηματίας, δεξιώτατος εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ταχὺς καὶ ζωηρὸς εἰς τὰς ἀπαντήσεις του, περιποιητικός, ἐξαίρετος καρδία, ἀλλὰ ὀλίγον ἀκατάστατος εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ τοὺς τρόπους του. Πολλάκις εἶχε προστατεύσῃ τοὺς ἀδυνατωτέρους συμμαθητάς του, τοὺς ὁποίους ἐβασάνιζον οἱ μεγαλήτεροι μαθηταί· αὐτὸς δὲ οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ ὑπηρεσίας τῶν μεγαλητέρων. Τούτου δ' ἕνεκα εἶχε συχνοὺς ἀγῶνας καὶ ἔριδας καὶ μάχας, πάντοτε δὲ ἀνεδεικνύετο νικητής, διότι ἦτο θαρραλέος καὶ ῥωμαλέος. Διὰ τοῦτο καὶ πάντες τὸν ἠγάπων καὶ ἤθελον τὴν φιλίαν του καὶ κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο, ὑπήκουον εἰς αὐτὸν οἱ σύντροφοί του, ὀλίγων τινῶν ἐξαιρουμένων, καὶ μάλιστα διότι εἶχε πεῖράν τινα καὶ ναυτικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔμαθεν ὅτε ἐταξείδευσεν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ὁ δὲ μικρότερος ἀδελφός του, ὁ Ἰάκωβος, ἐθεωρεῖτο ὁ ἀτακτότατος τῆς τρίτης τάξεως, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅλου τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Σέρβη ἐξαιρουμένου, ἐβασάνιζε μυριοτρόπως τοὺς συμμαθητάς του καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμωρεῖτο πολὺ συχνά. Ἀλλὰ, ὡς θὰ ἴδωμεν, ὁ χαρακτήρ ἐξ τοῦ ἐβελτιώθη ἐντελῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τις τὸ διατί.

Τοιοῦτοι εἶνε οἱ παῖδες, τοὺς ὁποίους ἡ τρικυμία ἔρριψεν ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀλίγας μόνον ἑβδομάδας, κυβερνήτης τοῦ *Σλώγι* θὰ ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Γάρνετ, πλοίαρχος τολμηρότατος καὶ ἄριστος ναυτικός.

Τὸ πλήρωμα τοῦ *Σλώγι* ἀπετελεῖτο ἐξ ἑνὸς πρωρέως, ἑξ ναυτῶν, ἑνὸς μαγείρου καὶ ἑνὸς ναυτόπαιδος μαύρου. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὸν θηρευτικὸν κύνα τοῦ Γόρδωνος, ὀνομαζόμενον Φάν, Ἀμερικανικῆς καταγωγῆς.

Ἡμέρα τοῦ ἀπόπλου εἶχεν ὁρισθῇ ἡ 15 Φεβρουαρίου, τὸ δὲ πλοῖον ἦτο ὡρμισμένον πρὸς τὸ ἔξω μέρος τοῦ λιμένος.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 14 τοῦ μηνὸς ἐπεβιβάσθησαν οἱ μικροὶ ἐπιβάται, ἐν ᾧ τὸ πλήρωμα ἦτο ἀκόμη ἐν τῇ ξηρᾷ. Ὁ δὲ πλοίαρχος Γάρνετ εἶχεν εἴπῃ ὅτι θὰ ἐπιβιβασθῇ ὅτε τὸ πλοῖον ἔμελλε νὰ ἀπάρῃ. Ὥστε μόνος ὁ πρωρεὺς καὶ ὁ ναυτόπαις ὑπεδέχθησαν τὸν Γόρδωνα καὶ τοὺς συμμαθητάς του.

Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ ἐπλαγίασαν οἱ μικροὶ ἐπιβάται, τότε ὁ πρωρεὺς ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ ἀποβιβασθῇ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησιν τοῦ πληρώματος εἴς τι καπηλεῖον τοῦ λιμένος· ἀλλ' ἐκεῖ ἀσυγγνώστως φερόμενος, παρέμεινε μέχρι βαθείας νυκτός. Ὁ ναυτόπαις κατέβη εἰς τὴν θέσιν του νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλὰ τί συνέβη ὅτε τὰ παιδία ἐκοιμῶντο; Πιθανώτατα δὲν θὰ το ἐμάνθανε ψυχή. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὰ ἀπόγεια σχοινία τοῦ πλοίου ἐλύθησαν εἴτε ἐξ ἀμελείας εἴτε καὶ ἐκ κακοβουλίας . . .

Σκότος βαθύτατον ἦτο ἐν τῷ λιμένι, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότατος καὶ τὸ πλοῖον ἤρχισε νὰ πλέῃ ὁλοταχῶς πρὸς τὸ πέλαγος ἔξω καὶ ἔξω τοῦ λιμένος.

Ὅτε ἐξύπνησεν ὁ ναυτόπαις, ἠσθάνθη ὅτι τὸ πλοῖον διατοιχεῖ, ὡς ἐὰν ἐσάλευεν ὑπὸ δεινοῦ σάλου. Ἀνέβη παρευθὺς εἰς τὸ κατάστρωμα μετὰ σπουδῆς καὶ εἶδεν ὅτι τὸ πλοῖον εἶχεν ἐκπέσῃ παρασυρθὲν ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἔντρομος ὁ ναυτόπαις ἀνεκραύγασε, καὶ παρευθὺς ὁ Γόρδων, ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ἄλλοι ἀνεπήδησαν ἐκ τῆς κλίνης των κραυγάζοντες βοήθειαν!

Τὰ δυστυχῆ παιδία δὲν διέκριναν τὰ φῶτα τοῦ λιμένος, διότι τὸ πλοῖον εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ὑπὲρ τὰ τρία μίλλια.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατὰ συμβουλὴν τοῦ Βριὰν πρὸς τὸν ὁποῖον συνεφώνησε καὶ ὁ ναυτόπαις, τὰ παιδία προσεπάθησαν νὰ δέσωσιν ἓν ἱστίον διὰ νὰ ἐπαναπλεύσωσιν εἰς τὸν λιμένα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἱστίον ἦτο βαρὺ καὶ δὲν ἠδύναντο τὰ παιδία νὰ το δέσωσι καταλλήλως, ἔγινεν ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἔστι τὸ πλοῖον παρεσύρθη ἔτι μᾶλλον καὶ ἐξηκολούθει ἀπομακρυνόμενον, καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη πολλὰ μίλλια μακρὰν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Εὐνόητος εἶνε ἡ δεινὴ κατάστασις τῶν παιδίων. Ὁ Βριὰν καὶ οἱ σύντροφοί του οὐδεμίαν βοήθειαν ἤλπιζον πλέον ἐκ τῆς γῆς. Ἐὰν πλοῖόν τι ἐκ τοῦ λιμένος ἐξέπλεεν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν, πολλαὶ ὧραι θὰ παρήρχοντο πρὶν κατορθώσῃ νὰ τους προφθάσῃ, καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ ἀνεύρισκε τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου ἐκείνου σκότους. Ἔπειτα δὲ καὶ ἀφ' οὗ ἐγίνετο ἡμέρα, πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ το διακρίνῃ τις εἰς τὸ ἀπέραντον πέλαγος;

Τὰ παιδία ἠδύναντο μόνα των νὰ κατορθώσωσι τίποτε πρὸς σωτηρίαν των; Ἀμφίβολον.

Μία μόνη ἐλπὶς ὑπελείπετο, νὰ συναντήσωσι πλοῖον καταπλέον εἴς τινα τῶν λιμένων τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ταύτῃ σπεύσας ὁ Μόκος ὕψωσε φανὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΣΘΕΝΗΣ!...

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 78)

— Σὺ νὰ εἶσαι 'σὰν κ' ἐμένα! ἐπανέλαβεν ἡ πτωχὴ χωρικὴ καὶ ἐγέλασε μετά τινος πικρίας· σὺ εἶσαι ἀρχοντοποῦλα κ' ἐγὼ πτωχοποῦλα, σὺ τὰ ἔχεις ὅλα!

— Ναί, ὅλα τὰ ἔχω, ἀπήντησεν ἡ ἀσθενής, ἀλλὰ—καὶ ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας—μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα.

— Τί σοῦ λείπει; ἔχεις ὡραῖα φορέματα; ὡραῖο καπέλλο, . . .

— Ναί, ἔχω ὡραῖα φορέματα καὶ καπέλλο, ἀλλὰ μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ καλλίτερον; εἶπεν ἡ ἀνθόπωλις σκεπτομένη· παιχνίδια δὲν ἔχεις;

— Ὤ, ἔχω ὅσα θέλεις· ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάμω δὲν μπορῶ νὰ παίξω, γιατί μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον.

— Μὰ τί δὲν ἔχεις; εἶπεν ἀνυπομονοῦσα πως ἡ χωρική, σὺ τρώγεις ὅταν θέλῃς καὶ ὅ,τι θέλεις· δὲν ἠξεύρεις τί θὰ εἰπῇ νὰ μένῃς ὧρες πεινασμένη, κ' ὕστερα νὰ σοῦ δίνουν ἕνα κομμάτι ψωμὶ ποῦ νὰ μὴ σὲ χορταίνῃ· σὺ δὲν ἠξεύρεις τί θὰ εἰπῇ φτώχια, δὲν ξεύρεις τί θὰ 'πῇ νὰ τρέμῃς τὴν νύκτα μέσα 'ς τὰ παληόρουχα ὅταν βογγάῃ ἀπ' ἔξω ὁ βορηᾶς, δὲν ξεύρεις τί θὰ 'πῇ νὰ τρέχῃς ξυπόλυτη 'πάνω 'ς τὰ χιόνια· σὺ πᾶς μὲ τὴν ἄμαξα.

—Ἄ! ναί, εἶπε τονίζουσα τὴν φωνήν της ἡ ἀσθενής, ἔχω ὅ,τι θέλω νὰ φάγω, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Δὲν ἠμπορῶ, δὲν θέλω νὰ φάγω, διότι μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον· καὶ τώρα διατί νομίζεις πηγαίνω μὲν τὴν ἄμαξαν; γιατὶ μοῦ λείπει τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα.

— Μὰ τέλος πάντων τί εἶνε αὐτὸ τὸ καλλίτερον; ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ σοῦ λείπῃ τίποτε· τὰ ἔχεις ὅλα, ὅλα.

— Ἄ! δὲν νοιώθεις τί μοῦ λείπει; εἶπεν ἡ μικρὰ ἀσθενὴς μὲ φωνὴν ἐκ τῶν σπλάγχνων της ἐξελθοῦσαν, μοῦ λείπει ἕνα πρᾶγμα, πολὺ πολὺ μεγάλον, ἕνα πολύτιμο πρᾶγμα. Μοῦ λείπει ἡ ὑγεία· εἶμαι ἄρρωστη! . . .

Καὶ δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς μεγάλους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς της.

— Τώρα θὰ πάγω πάλι νὰ καθήσω 'ς τὴν πολυθρόνα, καὶ θὰ μείνω ὧρες πλαγιασμένη· ἔτσι μαραίνομαι γιατὶ ἔχω μιὰ πληγὴ ἐδῶ 'ς τὸ πλευρό μου· ὁ ἰατρὸς ἔρχεται κάθε 'λίγο καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ μὲ κυττάζει νοιώθω τί ἔχω· καὶ ἡ καϊμένη ἡ μαμά μου! . . προχθὲς ἔκλαιε 'ς τὴν κάμαρά της· τὴν ἐφώναξα ἔξαφνα, καὶ ἔκαμε εὐθὺς γελαστὸ τὸ πρόσωπό της ἀλλὰ εἶχε λησμονήσῃ πῶς τὰ μάτια της ἦσαν ἀκόμη δακρυσμένα . . .

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ μικρὰ χωρική, ποτέ μου δὲν ἀρρώστησα· ἔχω πάντα ὄρεξι καὶ εἶμαι πάντα χαρούμενη.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ποτὲ ὄρεξι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι ποτὲ ἥσυχα· καὶ πονῶ, πονῶ ἐδῶ ποῦ θαρρῶ πῶς μὲ τρυποῦν μὲ πυρωμένο σίδηρο· γι' αὐτὸ σὲ ζηλεύω, Γιαννοῦλα, γι' αὐτὸ ἤθελα νἄμαι σὰν καὶ σένα, τί νὰ τὰ κάμω τὰ καπέλλα καὶ τὰ 'πανωφόρια; κἄλλιο νἄχω τὸ κόκκινο χρῶμα 'ς τὰ μάγουλά μου παρὰ 'ς τὸ φόρεμά μου. Ἄχ! καὶ νἄχα τὰ ποδαράκια σου, νὰ τρέχω ὅπως σὺ ξυπόλυτη πάνω 'ς τὸ χορτάρι, σιμὰ 'ς τὸ ποταμάκι, κάτω 'ς τὸν κάμπο, νὰ τρέχω πρωὶ βράδυ καὶ νὰ τρώγω ἕνα κομματάκι ξηρὸ ψωμί . . .

Ἡ μικρὰ χωρικὴ ἔγεινε σύννους· ὡσὰν νὰ ἠνοίχθη διὰ μιᾶς ἕνα παραπέτασμα ἐμπρός της εἶδε πράγματα τὰ ὁποῖα οὔτε ἐφαντάζετο ποτέ της· αὐτὴ ἐνόμιζε ὅτι πλοῦτος σημαίνει πάντοτε εὐτυχία καὶ ἐλυπεῖτο τόσον πολὺ διότι ἦτο πτωχή, καὶ ἐζήλευε τόσον πολὺ τοὺς πλουσίους! καὶ ἔξαφνα ἔβλεπεν ὅτι ἠπατᾶτο! . . . ἡ ἀρχοντιὰ σκεπάζει πολλάκις πόνους καὶ δάκρυα ὅπως τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα φορέματα τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς ἐσκέπαζον πονεμένον καὶ κοκκαλιασμένον σῶμα. Ἡ μικρὰ ἀνθόπωλις ἐνόησε καὶ κἄτι ἄλλο ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ἀσθενοῦς, ὅτι ἡ ὑγεία εἶνε πολὺ μεγάλον πρᾶγμα πλοῦτος ἀμέτρητος, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκτιμῶμεν ὅταν τὸν ἔχωμεν, τοῦ ὁποίου τὴν ἀξίαν ἐννοοῦμεν μόνον ἀφ' οὗ τὸν χάσωμεν

— Ναί, ἔχει δίκαιον νὰ μὲ ζηλεύῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μικρὰ χωρικὴ παρατηροῦσα τὴν ὠχρὰν καὶ ἰσχνὴν μορφὴν τῆς ἀσθενοῦς, τὴν ὁποίαν ἐνίοτε συνέσπα ὁ πόνος· συμπάθεια δὲ

μεγάλη κατεπλημμύρησε τὴν καρδίαν της καὶ ἐπιθυμία νὰ παρηγορήσῃ τὴν δυστυχῆ κόρην.

— Ὤ, θὰ γίνῃς καλά, θὰ γίνῃς καλά, μὴ λυπᾶσαι, εἶπε μὲ πονετικὸν τόνον.

— Ξεύρω τί θὰ γίνω, εἶπεν ἡ ἀσθενὴς μὲ παράδοξον τόνον φωνῆς, καὶ ἐξηπλώθη πάλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἡ δὲ γηραιὰ νησιώτισσα ἡ ὁποία κατέβαλλεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἐσκέπασεν αὐτὴν φιλοστόργως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν.

Ὁ γηραιὸς ἁμαξηλάτης ἐκτύπησεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν μάστιγα, καὶ οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν.

Ἀλλ' ἡ ἀσθενὴς ἀνεσηκώθη πάλιν καὶ ἐφώνησε:

— Γιαννοῦλα!

Ἡ ἅμαξα ἐστάθη, ἡ μικρὰ χωρικὴ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀσθενῆ.

— Νὰ μοῦ φέρνῃς καθημέρα λουλούδια, λουλούδια τῶν ἀγρῶν, εἶπεν· ἀφ' οὗ δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ τρέξω εἰς τὰ μονοπάτια νὰ πάγω νὰ τἀβρῶ, ἀς ἔρχωνται αὐτὰ νὰ μὲ βρίσκουν ἐκεῖ ποῦ εἶμαι ξαπλωμένη· ἀς βλέπω τὰ ὡραῖα χρώματά των, ἀς μυρίζω τὴν εὐωδία τους, ἀς δροσίζωμαι μὲ τὴν δροσιά τους καὶ ἀς γελιοῦμαι μὲ τὸ νοῦ μου πῶς βρίσκομαι 'ς τὴν ἐξοχή....

Λυγμοὶ κατέλαβον τὴν μικρὰν ἀσθενῆ, ἡ δὲ γραῖα τροφὸς ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της, εἶπεν ἀποτόμως εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Κτύπα δὰ τ' ἄλογα!...

Καὶ ἡ ἅμαξα ἐξεκίνησεν, ἀργὰ ἀργά, ὡσὰν νὰ ἦτο βαρεῖα ἀπὸ λύπην.

* * *

Παρῆλθον ἔκτοτε ἀρκετοὶ μῆνες· εἶχα λησμονήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν καὶ τὴν μικρὰν ἀσθενῆ καὶ τὴν μητέρα της· ἀλλὰ πρό τινων ἡμερῶν ἔλαβον μακρὰν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μου Α, ὅστις πλὴν ἄλλων μοὶ ἔγραφε περίπου καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐνθυμεῖσαι τὴν μικρὰν ἐκείνην ἄρρωστην τὴν ὁποίαν εἴχαμεν συναντήσῃ πλησίον τῆς Βίρνας εἰς τὴν Κηφισιάν, ἐνθυμεῖσαι καὶ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἔμενε μέσα εἰς τὸ βαγόνι ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθεῖσα Νιόβη; τὰς συνήντησα προχθὲς εἰς μίαν συναστροφήν· ἡ μήτηρ ἠκτινοβόλει ἀπὸ χαράν, ἡ δὲ κόρη, ἔχουσα τὸ ἀνθηρὸν χρῶμα τῆς ὑγείας ἐπὶ τῶν παρειῶν, ζωηρὰ καὶ θορυβώδης ἔπαιζε κάτω εἰς τὸν κῆπον μετὰ τῶν κορασίων τῆς οἰκοδεσποίνης, ἡ φωνή της ἔφθανε μέχρις ἡμῶν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἔτριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐξ ἐκπλήξεως· γίνονται ἀκόμη θαύματα, εἶπον; διότι θαῦμα μοὶ ἐφαίνετο ἡ νεκρανάστασις ἐκείνη· ἠρώτησα γνωστήν μου κυρίαν ἡ ὁποία μοὶ εἶπε:

«— Ἡ καϊμένη ἡ Οὐρανία δὲν ἠμποροῦσε νὰ πάρῃ ἀπόφασι πῶς θὰ τὸ χάσῃ τὸ παιδί της. Μίαν ἡμέραν ἤκουσε νὰ ἐπαινοῦν πολὺ ἕνα Γερμανὸν χειροῦργον τοῦ Βερολίνου· καὶ εἶπε: 'Σ αὐτὸν θὰ πάγω τὸ παιδί μου. Κ' ἐπῆγε· μόνη μὲ τὸ κορίτσι της καὶ τὴν γρηὰ νησιώτισα· δὲν σᾶς φαίνεται ἀληθὴς ἡρωϊσμός;

«— Ναὶ εἶνε ἡρωϊσμός, ἀπήντησα.

«— Ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὸ καλὸν καὶ μᾶς διηγεῖτο μίαν ἑσπέραν τί ὑπέφερε δύο μῆνας ἐκλαίομεν ὅλαι ὡσὰν μωρὰ παιδιά. Ὅταν ἐπερνοῦσε ξένας χώρας καὶ ἀπὸ σιδηρόδρομο ἔμβαινε εἰς σιδηρόδρομο καὶ ἐτοποθετοῦσε καλὰ καλὰ μὲ προσοχὴ τὴν κόρη της, πάντα ἡ ἴδια σκέψις τῆς ἤρχετο εἰς τὸ νοῦν της, πάντα τὸ ἴδιον σκληρὸν πρόβλημα κατέτρωγε τὴν ψυχήν της. «Τώρα πάγω μὲ τὴν κόρη μου, ἀλλὰ πῶς θὰ γυρίσω; θὰ εἶνε μαζί μου καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴ ἢ ὄχι;» καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ φανταστῇ τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὄχι. Τέλος ἐπῆγε εἰς τὸν περίφημον ἰατρόν· εἰς τὴν αἴθουσάν του ἐπερίμενε πλῆθος ἀσθενῶν. Εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ἐφαίνετο ὁ πόνος, εἰς ὅλα τὰ μάτια ἡ ἀγωνία· ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς μικρᾶς, καὶ ἐξεγύμνωσεν ὁ ἰατρὸς τὸ σκελετῶδες σωματάκι της καὶ ἐξήτασε τὴν πληγήν, χωρὶς νὰ θέλῃ βέβαια συνέσπασε τὰς ὀφρῦς του· ἴσως θὰ εἶχε καὶ αὐτὸς κανένα κορίτσάκι ὡσὰν ἐκεῖνο καὶ ἡ ψυχή του ἐτρόμαξε μὴν καταντήσῃ ἔτσι· ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἔγεινε πάλιν ἀπαθής, χαλύβδινος· μόλις ἐτελείωσε τὴν ἐξέτασιν, ἡ μήτηρ ὥρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε μὲ τόνον ὅστις ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν ἰατρὸν ν' ἀνατριχιάσῃ.

«— Θὰ ζήσῃ;

«—Δὲν εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ σᾶς εἰπῶ· πρέπει νὰ ἐξετάσω κατὰ βάθος τὴν πληγήν· καὶ πρὸς τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ χλωροφορμισθῇ ἡ μικρά.

«Ἡ μητέρα ἔγεινε διὰ μιᾶς κάτωχρος.

«— Καί... ὑπάρχει κίνδυνος;... εἶπε τραυλίζουσα.

«— Δι' ἀσθενεῖς τόσον ἐξηντλημένους, μάλιστα· ἡ χλωροφόρμησις εἶνε λαχεῖον.

«— Ὅπου ἠμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ χάσῃ ;... εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ τρόμου.

«— Ναί, εἶπεν ὁ ἰατρός.

«— Θεέ μου, Θεέ μου, τί νὰ κάμω ; φώτισέ με τί νὰ κάμω ! ἀνεφώνησεν ἡ μητέρα ὡς παράφρων· καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της ἀπέτεινε πρὸς τὸν Ὕψιστον μίαν προσευχήν, μίαν διακαῆ προσευχήν, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μόνον ὁ ἔσχατος πόνος, ἡ ἐσχάτη ἀπελπισία ὑπαγορεύουν εἰς τὰς δεινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς.

«Ἔξαφνα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποφάσεως:

«— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ! δέχομαι, πότε νὰ ἔλθωμεν ;

«— Τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς ἕξ, εἰς τὴν κλινικήν μου.

«Ν' ἀκούσετε πῶς τὰ διηγεῖται αὐτὰ ἡ ἰδία! ἦτο νύκτα, διότι ἐκεῖ νυκτόνει ἀπὸ τὰς πέντε καὶ ἐνωρίτερον κάποτε ἐμβῆκαν εἰς ἓν πελώριον κατάστημα ἄγριον, ὡς νὰ ἔλεγεν ἡ ὄψις του ὅτι ἦτο γεμάτον πόνους καὶ κραυγὰς ἀγωνίας· τὴν μικρὰν τὴν ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της ἡ τροφός· ἦτο τόσον ἐλαφρά .... μία νοσοκόμος τὰς ὡδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον· εἰς τὸ μέσον ἦτο μία ὑψηλὴ κλίνη· ἦλθεν ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ βοηθός του· ἡ νοσοκόμος ἐξήπλωσε τὴν μικρὰν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀφ' οὗ ἐξέβαλε τὰ πλεῖστα φορέματά της καὶ ἔλυσε πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ σφίξῃ τὸ σῶμα· ἔπειτα ἤρχισε ὁ βοηθὸς νὰ θωπεύῃ οὕτως εἰπεῖν τὴν μικρὰν μὲ εἶδός τι κοίλου ῥιπιδίου ἐπὶ τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ στόματος.

«— Μέτρα, εἶπεν εἰς τὴν μικράν.

«Ἡ μικρὰ ἐμέτρησε μέχρι τῶν δεκαπέντε, ἔπειτα ἐδέθη ἡ γλῶσσά της· ἔμεινεν ἀκίνητος, ὁ ἰατρὸς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της· ἦσαν ἀπλανεῖς· ὅπως δὲ ἦτο κάτωχρος, εἶχεν ὄψιν νεκρᾶς ὑπὸ τὸ ἀπαίσιον φῶς τῶν πέριξ λαμπτήρων !...

«Τί ὑπέφερεν ἡ μητέρα εἶνε ἀνεκδιήγητον, μόνον ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει ὁ ἐτάζων τὰ βάθη τῶν καρδιῶν· τοῦτο μόνον σᾶς λέγω· τὴν ἐπαύριον εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀρκετὰς ἄσπρας τρίχας εἰς τὴν κεφαλήν της.

«Ὁ σοφὸς ἰατρὸς ἤρχισε τὴν ἐξέτασιν· ἔθετεν ἐντὸς τῆς πληγῆς τὸν δάκτυλόν του, ἐν ᾧ ἑκατέρωθεν ἐκράτουν τὴν μικρὰν δύο νοσοκόμοι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ· ἡ μικρὰ ἐβόγγα ὡς νὰ ἐπνίγετο· ὁ δὲ βοηθὸς τοῦ μεγάλου ἰατροῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπανελάμβανε τὴν ναρκωτικὴν θεραπείαν.

«Τέλος ὁ ἰατρὸς ἐξέβαλε τὰς χεῖράς του καὶ ἐπλησίασεν εἰς λάμποντα ὀρειχάλκινον κρουνὸν μαρμαρίνης βρύσεως καὶ ἔπλυνε τὰς χεῖράς του.

«Ἡ μητέρα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ. Παρετήρει μόνον αὐτὸν μὲ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἐζήτουν νὰ διατρυπήσουν τὸ μέτωπον τοῦ ἐξόχου ἐπιστήμονος, νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, νὰ μάθουν τί ἐσκέπτετο.

«— Θὰ ζήσῃ ! εἶπε τέλος ὁ ἰατρός.

Τότε ἡ μητέρα ἀνεπήδησεν ἀλλόφρων, ἥρπασε τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτῶν ἐπανειλημένως τὰ φλέγοντα χείλη της· ἔπειτα ἀπεσύρθη εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς χεῖρας καὶ ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν! Ἦσαν δάκρυα εὐτυχίας ἐκεῖνα, εὐεργετικὰ δάκρυα! Ὅπως τὰ μαῦρα σύννεφα σκορπίζονται εἰς βροχήν, καὶ ἡ μαύρη, κατάμαυρη λύπη ἡ ὁποία ἦτο σωρευμένη εἰς τὴν καρδιάν της ἐσκορπίζετο εἰς δάκρυα.

«Ὅταν ἡ μικρὰ ἤνοιξε τὰ ματάκια της ἐχαμογέλασε.

«— Μαμά! εἶπε μὲ φωνὴν ἀδύνατον ὡς ἀναπνοήν· καὶ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ κινήσῃ οὔτε τὴν κεφαλήν της.

«— Ψυχή μου ! εἶπεν ἡ μητέρα.

«Μετὰ δύο μῆνας τὸ θαῦμα ἔγεινε· ὁ διάσημος ἰατρὸς ἐκράτησεν εἰς τὸ σῶμα τὴν ἑτοίμην νὰ πετάξῃ ψυχήν· ἡ μαρανθεῖσα κόρη ἀνέλαβε ζωήν· αἱ ἰσχναὶ ὡς κάλαμος κνῆμαι ἐδυνάμωσαν, τὰ μικρὰ πόδια τρέχουν ἀκούραστα.

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ κοράσια ἀνέβησαν ἐν θορύβῳ.

«— Μαμά, εἶπεν ἡ μία κόρη τῆς δεσποίνης εἰς τὴν μητέρα της, ἡ Σοφία μας ἐξέσχισε τὸ ὑπόδημά της κάτω εἰς τὸν κῆπον.

«Οἱ παρευρισκόμενοι ἐγέλασαν διὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς μικρᾶς, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα ἠθέλησε νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν Σοφίαν της.

«— Ἐγώ, εἶπε τότε ἡ κυρία Οὐρανία σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ μὴ τὸ ἀκούσουν τὰ κοράσια, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιπλήξω τὴν κόρην μου διότι μοῦ χαλᾷ ὑποδήματα· ὅταν μοῦ φέρῃ ὁ ὑποδηματοποιὸς τὸν λογαριασμόν μὲ τί χαρὰν τὸν πληρόνω· μόνον λογαριασμοὺς ἰατρῶν, μόνον λογαριασμοὺς φαρμακοποιῶν νὰ μὴν ἰδῶ δι' ὄνομα Θεοῦ ! ... ὅταν χαλοῦν τὰ ὑποδήματα θὰ εἰπῇ πῶς εἶνε γερὰ τὰ πόδια !»

Ἐν Χριστιανίᾳ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΚΑΛΟΤΥΧΗ ΚΟΥΚΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ νεννὰ τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Μαρίκας ἔστειλε μία κοῦκλα εἰς τὲς βαπτιστικές της.

Ἂν ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Μαρίκα ἦσαν κακὰ κορίτσια θὰ ἐμάλωναν ποιὰ νὰ πάρῃ τὴν κοῦκλαν, θὰ ἐτραβοῦσε ἡ μία ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἡ ἄλλη ἀπ' τὰ πόδια καὶ θἄπαιρνε ἡ κάθε μία τὸ μερίδιό της, ἀπὸ ἕνα κομμάτι !

Ἀλλὰ ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Μαρίκα εἶνε πολὺ ἀγαπημένα ἀδελφάκια· καὶ εἶπαν : θὰ τὴν ἔχωμε μαζὶ τὴν *Πεντάμορφη* θὰ τὴν ἀγαποῦμε καὶ αἱ δυο μας, θὰ τὴν φροντίζωμε καὶ αἱ δυό μας, θὰ τὴν χαιρώμεθα καὶ αἱ δυό μας.

Ἡ καλότυχη ἡ Πεντάμορφη ! εὑρῆκε δύο μαμάδες καὶ τί μαμάδες ! μοναχὴ των ἔννοια εἶνε ἡ κόρη των. Τὴν ἐνδύνουν, τὴν κτενίζουν, τῆς πλέκουν τὰ ξανθὰ μαλλιά της, τὴν πηγαίνουν περίπατον διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα· καὶ ὅταν βραδυάσῃ, καὶ ἀρχίζουν τὰ ματάκια τῆς Πεντάμορφης νὰ νυστάζουν τὴν βάζουν ς' τὸ κρεβατάκι της, τὴν νανουρίζουν γλυκὰ γλυκὰ καὶ ἡ *Πεντάμορφη* κοιμᾶται.

Τώρα, ἰδέτε, ἐξύπνησε, καὶ αἱ δύο μαμάδες της τὴν ἐνδύνουν· ἡ Ἑλένη βάζει μία κόκκινη κορδελίτσα εἰς τὴν πλεξίδα της, καὶ ἡ Μαρίκα κρατεῖ τὸν καθρέπτην διὰ νὰ ἰδῇ ἡ *Πεντάμορφη* ἂν τῆς πάγῃ τὸ κτένισμα· καὶ αὐτὴ σκύβει, καὶ χαμογελᾷ καὶ εἶνε εὐχαριστημένη.

Καὶ ἡ *Πεντάμορφη* ὅμως εἶνε πολὺ καλή. Δὲν φωνάζει, δὲν ἐνοχλεῖ κανένα· εἶνε ἥσυχη καὶ φρόνιμη· ὅ,τι καὶ ἂν τῆς εἰποῦν αἱ μαμάδες της ποτὲ δὲν λέγει ὄχι· δὲν ἔχει πεῖσμα, δὲν εἶνε ἀπρόσεκτη· δὲν εἶνε λαίμαργη, δὲν εἶνε αὐθάδης· ἔχει καλὴν ἀνατροφήν· ὁμοιάζει τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Μαρίκας ποῦ εἶνε καὶ αὐταὶ καλὰ κορίτσια, καὶ ἀκούσουν τὴν μαμά τους καὶ τὴν ἀγαποῦν.

Καλότυχη ἡ Πεντάμορφη ποῦ ἔχει τέτοιες μητέρες· ἀλλὰ καλότυχη καὶ ἡ μητέρα ποῦ ἔχει τέτοια κορίτσια σὰν τὴν Ἑλένη καὶ τὴν Μαρίκα !

ΧΕΛΙΔΟΝΙ 'ΓΥΡΙΣΕ — ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 'ΜΥΡΙΣΕ

Πάει, 'χάθηκε τὸ χιόνι.
Ἔφθασε τὸ χελιδόνι
Καὶ τὸ βλέπει τὸ παιδὶ
Καὶ πηδᾷ καὶ τραγουδεῖ:
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

Ἡ τρανταφυλλιὰ θ' ἀρχίσῃ
Νὰ φουντώσῃ καὶ ν' ἀνθίσῃ.
Τὸ χαμόμηλο θὰ βγῇ,
Καὶ θὰ λουλουδίσ' ἡ γῆ.
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

Ἡ γρηὰ ποῦ ζαρωμένη,
Τὸν καλὸν καιρὸν προσμένει
Ἦλθε, λέγει, τὸ πουλὶ
Μὲ τὴν ὥρα τὴν καλή·
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

Ὁ βοσκὸς ποῦ δὲν θ' ἀργήσῃ
Τὸ χειμάδι του ν' ἀφίσῃ,
Μὲ τὰ πρόβατα 'μιλεῖ:
Τὸ βουνὸ μᾶς προσκαλεῖ.
«Χελιδόνι 'γύρισε
Καλοκαῖρι 'μύρισε.»

Αλ. Κατακουζηνος

ΘΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΗΣ

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε θυμωμένος, δὲν κοκκινίζει ἀμέσως καὶ οὔτε χειρονομεῖ ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν ἄλλα παιδιά· δὲν φωνάζει, οὔτε κτυπᾷ τὸ πόδι του εἰς τὸ πάτωμα ἢ τὸ χέρι του εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὄχι· ἐπειδὴ εἶνε μαλακὸς καὶ ὑπομονητικός, ὤ! ὄχι, καθὲ ἄλλο μάλιστα. Εἶνε ὅλως διόλου, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, διαφορετικός. Ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν βλέπε ἐ ποῦ ὑπομένει καὶ ὅμως κάτι κρύβει μεσά του. Δὲν δείχνει ἀμέσως τὴν δυσαρέσκειάν του.

Μικρὸς ἀκόμη πολὺ μικρὸς ἅμα ἦταν καὶ ἐτύχαινε νὰ κτυπήσῃ ἀπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἢ καμμιὰ καρέκλα, δὲν ἄρχιζε τὰς φωνὲς ἢ τὰ κλάματα ὅπως ἡ ἀδελφή του Μαρία, ἀλλὰ δέκα, δεκαπέντε ἡμέρες ὕστερα ἐπερνοῦσε δίπλα 's τὸ δυστυχισμένο τραπέζι, τὸ ἐκύταζε κρυφὰ κρυφὰ καὶ ἄγρια καὶ τοῦ ἔδιδε μιὰ μὲ τὸ πόδι του. Τόρα ποῦ ἐμεγάλωσε δὲν τὰ βάζει πλέον μὲ τὰ ἄψυχα πράγματα, ἀλλὰ ἅμα τύχῃ καὶ θυμώσῃ μὲ τὸν ἀδελφό του ἢ τὰς ἀδελφές του, τὸ πέρνει κατάκαρδα καὶ τοὺς ἐκδικεῖται.

Ἡ μεγαλειτέρα του ἀδελφὴ ἡ Ἑλένη δεκαέξ χρόνων κορίτσι, δὲν ἔχει, ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορές, μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν μικρόν της ἀδελφόν, ἐπειδὴ δὲν εἶνε καθόλου εὐγενὴς καὶ εἶνε καὶ πολὺ ἀδιάκριτος.

Ὅταν δὲ πηγαίνει σπίτι των ἡ ἐξαδέλφη της Ἰουλία φροντίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ κλειδώνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον της τοὺς μικροτέρους της ἀδελφοὺς καὶ νὰ μένῃ μόνη μὲ τὴν ἐξαδέλφην της.

Ὁ Μάρκος, μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, πολὺ ὀλίγον φροντίζει διὰ τὴν συνανα-στροφὴν των καὶ φεύγει χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ μὲ κανένα μικρὸ πείραγμα ποῦ ταῖς κάνει ἢ κανένα ἀστεῖο. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως δὲν ἀφίνει τὴν θέσιν του. Κάποτε ἡ Ἑλένη βρίσκει καμμιὰ πρόφασι, τὸν φωνάζει ἔξω καὶ ἔπειτα τρεχάτη τρεχάτη, κλειδώνει τὴν πόρτα. Ἄλλοτε πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος δὲν τὸ κουνεῖ, καὶ τότε αἱ δύο ἐξαδέλφαι ἀρχίζουν καὶ μιλοῦν σιγὰ σιγὰ ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ λέξιν, τὸν κοροϊδεύουν ὁλοφάνερα. Ἐκεῖνος κάθεται καὶ λέγει σοβαρὸς σοβαρός: Καλά, ἔννοια σου, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς, ἤ, θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε, αν τοῦ φταίουν καὶ αἱ δύο. Ἔπειτα, περνοῦν δύο τρεῖς, πέντε ἡμέρες, ἡ Ἑλένη βρίσκει τὸ πρῶτο βουβοῦκι τῆς τριανταφυλλιᾶς της κομμένο πρὶν ἀνοίξῃ, ἢ κανένα ποτῆρι νερὸ πέφτει ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀπάνω εἰς τὴν ὡραίαν ὀμπρέλα τῆς Ἰουλίας, καὶ ἡ καϋμένη ἡ Ἑλένη λυπεῖται περισσότερο παρὰ αν τῆς ἐτύχαινε τῆς ἰδίας.

Καὶ μὲ τὸν Μάρκον πολλὲς φορὲς τὰ τσιγκρίζουν ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶνε δυνατότερος καὶ ἔχει καὶ δυνατὲς γροθιὲς τὸν φοβᾶται

καὶ ἀφίνει κάθε του λογαριασμὸ νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ ἅμα κ' ἐκεῖνος ἀποκτήσῃ τὴν ἴδια δύναμι. Καὶ πάλιν ὅμως ἀγαπᾷ νὰ τοῦ κάνῃ κάτι μικρὲς πληρωμὲς καὶ παραδείγματος χάριν ὅταν εἶνε ἡ ὥρα τοῦ σχολείου τοῦ κρύβει τὰ βιβλία του, ἢ τοῦ ἀνακατεύει τὴν συλλογή του τῶν γραμματοσήμων.

Τὰ περισσότερα ὅμως βάσανα τὰ τραβᾶ ἡ καϊμένη ἡ ἀδελφή του ἡ Μαρία. Μὲ αὐτὴν παίζει τὸ περισσότερο καὶ αὐτὴν δέρνει τὸ περισσότερο.

Μὰ αὐτή, καλόκαρδη μ' ὅλες τὴς ξυλιὲς καὶ τὰ βάσανα, πάντα ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ μαζί του. Ὅταν ἦταν μικρὰ ἀκόμη ἑκατὸ φορὲς τὴν ἡμέρα τὰ 'χαλοῦσαν καὶ ἑκατὸ φορὲς πάλιν ἀγαποῦσαν. Ἡ Μαρία ἐπερνοῦσε τὰ ροδοκόκκινα χεράκια της γύρω 's τὸ λαιμό του καὶ τὸν ἐφιλοῦσε, μὰ ἐκεῖνος θυμωμένος ἔδινε μία καὶ ἔφευγε.

Τόρα δὲν τὸν φιλεῖ καθόλου, μὰ ὅλο τὸν μαλόνει μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὸν διορθώσῃ.

— Μοῦ λὲς πάντα: «Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς!» Καλλίτερα θὰ ἔκανες αν ἔλεγες: «Θὰ σοῦ τὸ πληρώσω» διότι ἐγὼ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν σοῦ πληρώνω τίποτε· ὅταν πληρώνουν δίνουν κάτι τι, καὶ ἐκεῖνος ποῦ πληρώνεται λαμβάνει. Καὶ ὅμως πάντα ἐσύ μοῦ δίνεις καὶ ἐγὼ λαμβάνω. Ὥστε πάρε αὐτὴν τὴν ἀπόδειξι. Καὶ ἡ Μαρία μ' ἕνα κίνημα γρήγορα γρήγορα τοῦ ἔβαλε μπροστά του ἕνα χαρτάκι ποῦ ἔγραφε:

« Ἡ ὑποφαινομένη ἔλαβον παρὰ τοῦ κ. τα-
» μίου τρεῖς τριπλοποδιὲς καὶ ἕνα φοβερὸν τρα-
» βηγμα τῆς πλεξίδας μου ἀπὸ τὴν ὁποίαν
» μοῦ ἐξερρίζωσε πέντε τρίχες.

Μαρια »

— Εἶσαι παλιοκόριτσο καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ἅμα τὸ ἐδιάβασε.

— Μὰ τί; πάλι; Λοιπὸν γρήγορα, παρακαλῶ. Ἔλα βάλε μου καὶ ἄλλην τριπλοποδιὰ ἢ τράβηξέ μου τὰ μαλλιὰ τόρα ποῦ τὸ ξέρω. Νὰ πάρε τὴν πλεξίδα μου, τράβα την, μὴν μοῦ ἀφήσῃς τρίχα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἔφευγε μὲ κατέβασμένα τὰ μοῦτρα, τοῦ ἔλεγε ἡ Μαρία:

— Κ' ἔπειτα καυχᾶσαι πῶς ποτέ σου δὲν θυμώνεις. Δὲν ἔχεις ὅμως δίκαιο ἐπειδὴ εἶσαι θυμωμένος καὶ πολὺ μάλιστα. Καὶ ὁ δικός σου ὁ θυμὸς εἶνε πολὺ χειρότερος ἀπὸ κάθε ἄλλου. Ἐγὼ θυμώνω καὶ κοκκινίζω, πράγμα πολὺ κακό, συμφωνῶ, ἀλλὰ τοὐλάχιστον μοῦ περνᾷ εὔκολα. Ἐσὺ ὅμως θυμώνεις γιὰ μῆνες ὁλόκληρους. Δὲν μοῦ λές, ἀγάπησες μὲ τὸν Μανώλη;

Ὁ Ἀλέξανδρος χωρὶς νὰ 'μιλήσῃ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Ἀκόμη εἶσαι θυμωμένος μαζί του; εἶπεν ἡ Μαρία. Τρεῖς μῆνες τόρα! καὶ θαρρεῖς πῶς δὲν εἶνε κακὸ αὐτό; Ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω ὅτι τὸ μάνισμα εἶνε χειρότερο ἀπὸ τὸ θυμό. Θυμὸς καὶ αὐτὸ ἀλλὰ ποῦ τὸν κλεῖς μέσα εἰς τὴν ψυχή σου καὶ τὸν κρατεῖς, τὸν κρατεῖς . . . Ἀ! δὲν ντρέπεσαι! Καὶ ἡ Μαρία κουρασμένη ἀπὸ τὰ τόσα ποῦ τοῦ εἶπε ἐκάθησε νὰ ξεκουρασθῇ.

Σὲ λίγο ἐσηκώθη νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλία της, μὰ πουθενὰ ὁ Ἀλέξανδρος. Τρέχει ἐδῶ, τρέχει ἐκεῖ.

— Ἀλέξανδρε, φωνάζει, Ἀλέξανδρε, ποῦ εἶσαι; ἔλα 'δῶ.

— Ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε μαζί μου, εἶπε μία γυναικεία φωνή, ἄφες μας.

Ἦτον ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Εἶχε ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τῆς Μαρίας καὶ ἀμέσως ἐννόησε τί συνέβαινε. Τὸ εἶχεν ἐννοήσῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐπερίμενε νὰ εὑρῇ τὴν καταλληλοτέραν περίστασιν. Τότε τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν συνεβούλευσε μὲ μεγαλειτέραν σοβαρότητα καὶ περισσοτέραν βαρύτητα. Ἐπειδὴ δὲ ποτέ της δὲν ἐθύμωνε ἔδιδε καὶ ἡ ἰδία τὸ παράδειγμα καλλίτερα πολὺ ἀπὸ τὴν φίλην μας Μαρίαν ἡ ὁποία εἶχε λιγάκι καὶ αὐτὴ τὸ ἐλάττωμα τοῦ θυμοῦ.

Καὶ φαίνεται τέλος ὅτι ἐπέτυχε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι τὸ ἐλάττωμά του αὐτὸ τῆς μνησικακίας ἦτο ὀλέθριον, διότι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μαρία ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ *πληρώσῃ* εἰς τὸν ἀδελφόν της τὴν τόλμην της ἐκείνην.

— Σήμερα καλὰ τὰ 'πήγαμε, ἔλεγεν εἰς τὴν ὑπηρέτριάν της τὸ βράδυ ποῦ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν μοῦ λείπει καμμιὰ τρίχα. Γιὰ αὔριον πάλιν ἔχει ὁ Θεός!

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μητρικῆς συμβουλῆς, διήρκεσε περισσότερον παρ' ὅσον ὑπέθεσεν ἡ Μαρία.

Ἐπέρασε τόρα ἕνας μῆνας καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἐλάττωμά του αὐτό.

(Κατὰ τὸν F. Dupin de Saint-André.) Αἰσωπος

ΑΙ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν χειμερινῶν ἐξετάσεων καὶ ὁ Ἱφικράτης μελετᾷ, μελετᾷ, μελετᾷ.

Εἶνε ἐπιμελὴς μαθητὴς καὶ οἱ διδάσκαλοι τὸν ἀγαποῦν. Ἀλλὰ πρὸ δύο μηνῶν ἠσθένησεν, ἔμεινεν εἰς τὸ κρεββάτι δύο ἑβδομάδας, καὶ ἔχασεν ἀρκετὰ μαθήματα. Ὅταν ἐσηκώθη, ὁ ἰατρὸς τῷ εἶπε νὰ μὴ ἐργάζεται πολύ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις του.

Τώρα ὅμως ὅτε πλησιάζουν αἱ χημεριναὶ ἐξετάσεις ἐστρώθη μὲ τὰ σωστά του εἰς τὴν μελέτην.

Διότι ὁ Ἱφικράτης εἶνε φιλότιμος καὶ ἐννοεῖ νὰ ἐκτελῇ πάντοτε τὸ καθῆκόν του. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ εἶνε φιλότιμοι· εἴτε μικροὶ εἶνε εἴτε μεγάλοι, εἴτε εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε εἴτε εἰς τὴν κοινωνίαν ἑλκύουν τὴν ἀγάπην τῶν ὁμοίων των τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων των, καὶ οἱ κόποι των ἀνταμείβονται.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΛΕΤΗΣΩ ΑΚΟΜΗ !

Ἐν ᾧ ὅλοι κοιμοῦνται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἄκρα σιωπὴ ἐπικρατεῖ παντοῦ, ὁ Ἱφικράτης κύπτει εἰς τὸ βιβλίον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας· νυστάζει, γλυκὺς ὕπνος βαρύνει τὰ βλέφαρά του, ἀλλὰ μία φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος φωνάζει ἀπὸ μέσα· *Πρέπει νὰ μελετήσω!*

Καὶ νικᾷ τὸν ὕπνον καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν.

Τὴν τελευταίαν ἑσπέραν ἡ μήτηρ του εἶδε φῶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἱφικράτους καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ μητρική της καρδία ἀνησύχησε. «Θὰ μοῦ πάθῃ τίποτε τὸ παιδάκι μου ἀπ' τὴν πολλὴν μελέτην.» ἐσκέφθη· καὶ ἐπῆγε σιγὰ σιγὰ νὰ τῷ εἰπῇ νὰ πλαγιάσῃ.

—Ὄχι, *πρέπει* νὰ μελετήσω ἀκόμη· εἶπεν ὁ Ἱφικράτης καὶ τὸ *πρέπει* ἐκεῖνο τὸ εἶπε μὲ ἔκφρασιν τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθη καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ του.

Μετὰ τινας ἡμέρας ὁ Ἱφικράτης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς. Ἔγειναν γνωστὰ τ' ἀποτελέσματα. Ἐπῆρε *ἄριστα* παντοῦ. Οἱ κόποι του ἀντημείφθησαν. Εἶνε εὐτυχής. Τώρα ἀναπαύεται.

Πόσον ὡραία εἶνε ἡ ἀνάπαυσις μετὰ τὴν ἐργασίαν!

Ἐν Χαϊδαλίφῃ

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μιὰ πεταλοῦδα πλουμιστὴ ὁ Πέτρος 'κυνηγοῦσε
καὶ μεσ' 'στὸν κῆπον ἔτρεχε καὶ τὴν ἀκολουθοῦσε.
Τρεμουλιαστὴ 'πετοῦσ' αὐτὴ μὲ φόβο καὶ μὲ χάρι
ἀπὸ λουλούδι σὲ κλαδί, σὲ φύλλο σὲ χορτάρι.
Μὰ μιὰ στιγμοῦλα ἐστάθηκε δειλή, λαχανιασμένη
καὶ βρέθηκε ἡ δύστυχη 'στὰ χέρια του πιασμένη.
Τρέχει ὁ Πέτρος μὲ φωνὲς καὶ γέλια 'στὴ μαμά του,
μὰ ἡ πεταλοῦδα ἐψόφησε ἀπάνω 'στὴ χαρά του.
Ὁ Πέτρος τὴν παρατηρεῖ κ' ἔτσι νεκρὴ τὴν κλαίει
καὶ ἡ μαμά του μὲ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ λέει:
«Τὴν πεταλοῦδα ποῦ κρατᾷς τὴν λένε εὐτυχία,
μὲ τέτοια ἀδύνατα φτερὰ πετᾷ παντοῦ κ' ἐκείνη.
Ὅταν σὲ ψεύγῃ ἄφες τήν, κι' ἂν θέλῃς μὲ τὴ βία
νὰ τὴν κρατήσῃς, τότε πειὰ πεθαίνει καὶ σ' ἀφίνει.

(Κατὰ τὸν Ratisbonne)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΣ ΠΑΙΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἡ Σερβία εἶνε νέον βασίλειον· κεῖται πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἑλλάδος μας καὶ βρέχεται ἀπὸ τὸν Δούναβιν ποταμόν. Οἱ Σέρβοι εἶνε καλοὶ καὶ γενναῖοι καὶ φιλήσυχοι ἄνθρωποι, ἔχουν τὴν ἰδίαν θρησκείαν μὲ ἡμᾶς, ὁμιλοῦν ὅμως ἄλλην γλῶσσαν.

Βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἦτο ὡς προχθὲς ὁ Μιλάνος. Ἔξαφνα ὅμως ὁ Μιλάνος ἐβαρέθηκε τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ παρητήθη ἀπὸ τὸν θρόνον. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι οἱ βασιλεῖς εἶνε οἱ πλέον εὐτυχεῖς ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχομεν λάθος. Τίς οἶδε πόσα βάσανα ἔχουν καὶ αὐτοί; ἀφοῦ δὰ παραιτοῦνται ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ προτιμοῦν νὰ ζήσουν ὡς ἁπλοῖ ἰδιῶται.

Καὶ τώρα ἠξεύρετε ποῖος ἔγεινε βασιλεὺς τῆς Σερβίας; ἕνα παιδὶ δώδεκα ἐτῶν· αὐτός, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα βλέπετε ἐδῶ ἐπάνω. Ὀνομάζεται Ἀλέξανδρος καὶ εἶνε μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώην βασιλέως Μιλάνου.

Κυττάξατέ τον καλά! Ἰδέτε τον πῶς εἶνε συλλογισμένος. Βέβαια συλλογίζεται πῶς θὰ ἠμπορέσῃ νὰ βασιλεύσῃ καλλίτερα ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες πολὺ ἀγαπῶμεν τοὺς Σέρβους, διότι καὶ ἐκεῖνοι μᾶς ἀγαποῦν. Διὰ τοῦτο ἂς εὐχηθῶμεν ὅλοι εἰς τὸν νεαρώτατον βασιλέα τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρον νὰ ζήσῃ, νὰ μεγαλώσῃ, νὰ εἶνε εὐτυχὴς καὶ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν καλὴν πατρίδα του Σερβίαν.

ΒΛΑΣΙΟΣ Γ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἦτο ἕτοιμος διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φωτογραφηθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ λέγει τῆς μητρός του:

—Μαμά, ρίξε μου εἰς τὰ ροῦχά μου πολλὴν μυρωδιά, νὰ μυρίζῃ ἡ φωτογραφία ἀπὸ μυρωδιὰ ὅταν φωτογραφηθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολεμιστοῦ τοῦ 1821.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὰ τετράδιά του καταμελανωμένα.

Πάλι ἔχυσες μελάνη 'ς τὰ χαρτιά σου! λέγει ὁ μπαμπᾶς του.

— Ὄχι μπαμπᾶ, δὲν πταίω ἐγώ· ἔφεραν σήμερα ἕνα ἀραπόπουλο 'ς τὸ σχολεῖό μας καὶ ὁ δάσκαλος τὸν ἔβαλε δίπλα μου νὰ καθήσῃ· τοῦ ἄνοιξε λοιπὸν ἡ μύτη του καὶ μοῦ ἐμαύρισε τὰ τετράδια μὲ τὸ αἷμά του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης ἐξ ἀπροσεξίας ἔκοψεν ὀλίγον τὸν δάκτυλόν του κάτωθεν τοῦ ὄνυχος.

Διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν πληγὴν ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὸ νερὸν ἔκοψε ἕνα δάκτυλο ἀπὸ μαῦρο χειρόκτι.

Δύο ἀγυιόπαιδες τὸν συναντῶσι.

—Κύταξε τὸ χέρι αὐτοῦ τοῦ κυρίου! λέγει ὁ εἷς.

—Ἔ! καὶ σοῦ φαίνεται παράξενο; λέγει ὁ ἄλλος· θὰ τὸ ἔχωσε 'ς τὴ μύτη αὐτῆς τῆς ἀράπισσας ποῦ ἀπαντήσαμε παρὰ κάτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδωμένου Ποντικοῦ.

Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν υἱὸν θυμωμένος:

— Γκρεμίσου ἀπὸ 'δῶ, κακόπαιδο!

Καὶ ὁ υἱὸς ἀπαθῶς:

—Δὲν μπορῶ, πατέρα, εἶνε ἰσόγειον τὸ δωμάτιον!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σφίγγει φιλικώτατα τὴν χεῖρα τῆς *Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου*, ἥτις ἅμα λαμβάνει τὸ φύλλον μου ἀφίνει ὅ τι ἐργασίαν ἔχει διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ — Ὁμοίως σφίγγω φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ *Νικολάου Χ. Μαραγκοπούλου*, ὃν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς φωτογραφίας του — τῆς *Λευκῆς Μαργαρίτας*, τὴν ὁποίαν ἐνέγραψα εὐχαρίστως εἰς τὸν κατάλογον τῶν μικρῶν ἀνταποκριτῶν μου — τοῦ πιστοῦ μου φίλου *Ν. Δ. Καρβελλᾶ*, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένω ἄλλας, πρωτοτύπους πνευματικὰς ἀσκήσεις — τοῦ *Γεωργίου Σπανοπούλου*, εἰς ὃν τὰ αὐτὰ ἔχω νὰ εἴπω· — τοῦ *Ἄσπρου Κόρακα*, ὅστις εἶνε ἀξιαγάπητος διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του· — τῆς *Σαπφοῦς Καζακοπούλου*, ἣν μὲ χαράν μου βλέπω εἰς τὴν τάξιν τῶν φίλων μου καὶ ἥτις δύναται βεβαίως νὰ λάβῃ ἓν ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράφῃ τακτικὰ χωρὶς καθόλου νὰ φοβῆται μήπως βαρύνομαι τὰς ἐπιστολάς της τὰς ὁποίας τοὐναντίον μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ διαβάζω — τῆς *Ἐθνικῆς Σημαίας τῶν Κρητῶν*, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς ὁποίας ἐννόησα πόσον πολὺ μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τοῦτο — τοῦ *Ἀνδρείου Ἕλληνος*, ὃν πληροφορῶ ὅτι τὸ μικρόν του λάθος εἰς τὰς λύσεις ἐδιορθώθη· — τῆς *Σκύλλης-Χαρύβδεως*, εἰς ἣν λέγω ὅτι πάντες οἱ φίλοι μου δύνανται νὰ στέλλωσι παντὸς εἴδους πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως δημοσιεύω ὅσας κρίνω ἀξίας δημοσιεύσεως· — τῆς *Φαληρικῆς Ἀκτῆς*, τὴν παράκλησιν τῆς ὁποίας ἔλαβα ὑπ' ὄψιν — τῆς *Μεγάλης Δουκίσσης*, ἣν δέχομαι νὰ ἀντικαταστήσῃ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ὁ ἀγαπητός μοι ἀδελφός της — τοῦ *Ἀνοιχτοκάρδου*, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ ἴσως ὅτι τὸ σταλέν μοι αἴνιγμα εἶνε πασίγνωστον καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ δημοσιεύσω· — τῆς *Ἀναστασίας Μαυρίκη*, ἧς ἐκτιμῶ πολὺ τὴν φιλομάθειαν — τοῦ *Ταγματάρχου Λώρη*, ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του φαίνεται παιδὶ μὲ γενναῖα αἰσθήματα· — τοῦ *Κωνστ. Χαρίτου*, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον διότι ἔχομεν *Πανοῦργον Ὀδυσσέα* — τοῦ *Ἀτρομήτου Ἀχιλλέως*, οὗτινος εἶδα τὸ ποιηματάκι καὶ ἐλπίζω νὰ ἴδω καὶ ἄλλα του πολὺ καλλίτερα ἀπ' αὐτό — τῆς *Αἰκατερίνης Πετιμεζᾶ*, ἧς τοὺς ἀσπασμοὺς θὰ προσφέρω εἰς τὸ *Παχουλὸ Παιδάκι* ὅταν τὸ ἴδω — τοῦ *Ἀγησιλάου Γιαννοπούλου*, τὸν ὁποῖον ὁ στοιχειοθέτης εἰς προηγούμενον τεῦχος εἶχε μετονομάσῃ Γιαννακόπουλον — τοῦ *Ἰωάννου Τασούλη*, παρ' οὗ περιμένω νέας πνευματικὰς ἀσκήσεις· — τῆς *Ἰουλίας Καραθεοδωρῆ*, *Ἀνδρέα Ι. Δημοπούλου*, *Ἀγαμέμνονος Ἐρ. Σχλῆμανν*, *Μιχαὴλ Θεοδοσίου*, *Τουρκομάχου Τζαβέλα*, *Λουκᾶ Φακίρη*, *Γρηγορίου Δ. Βαρβέρη*, *Ὑακίνθου*, *Βασιλικῆς Κοτσελοπούλου*, *Εἰρήνης Πάσσαρη*, *Ἀθανασίου Διάκου*, *Βασιλέως τῆς Ἐρήμου*, *Σεβήρου Τορέλλη*, *Οὐρανίου Ἀγγέλου*, *Ἀκακίας*, *Ἀρήτης*, *Ἄνθους τοῦ Ἀγροῦ*, *Κλαψοῦς*, *Ἀσπασίας Ἀθ. Παπαφράγκου*, *Γεωργίου Κατσίμπα*, *Δημητρίου Ν. Καλαντζοπούλου*, *Κρατησικλείας*, *Φίλης τῶν Ἀνθέων*, ὧν ὅλων ἔλαβα τὰς λύσεις.

Εἰς τὸν *Ἀετὸν τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων* ἡ ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ «φαίνεται, λέγει, ὅτι εἶνε γεγραμμένη οὐχὶ ὑπ' ἀνθρώπων ἀλλὰ...» ὑπὸ τίνος νομίζετε; ὑπὸ πνευμάτων; ὄχι! ὑπὸ ἀγγέλων; οὔτε! ὑπὸ ἁγίων; οὔτε! οὔτε! ἂν τὸ εὕρετε ὑπὸ τίνος; ὑπό... νὰ σᾶς τὸ εἴπω;... «ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ!» μάλιστα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τοῦ φαίνεται τοῦ *Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, αὐτὴν τὴν πεποίθησιν ἐσχημάτισεν ὁ ἐννεαετὴς μικρός μου φίλος· καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἔχει ἄδικον· γνωρίζετε πόσον ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ τὰ παιδία καὶ ἐνθυμεῖσθε βέβαια τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο λόγιόν του; «Ἄφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με.» ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνεται φανερὸν ὅτι ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ τὰ παιδία ὁ Χριστὸς καὶ θέλει νὰ τὰ βλέπῃ πάντοτε φρόνιμα καὶ καλὰ παιδία καὶ χαρούμενα καὶ γελαστὰ καὶ εὐχαριστημένα· ἀκούσατε λοιπὸν νὰ σᾶς εἴπω τώρα ὅ,τι σᾶς ἔκρυπτα τόσον καιρὸν καὶ κρίνατε ἂν ὁ *Ἀετὸς τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων* δὲν ἐμυρίσθη κάπως τὸ πρᾶγμα καὶ ἂν δὲν ἐξηγεῖται ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἔχει κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν Ἑλληνοπαίδων, ὅσοι ηὐτύχησαν ἕως τώρα νὰ τὴν γνωρίσουν. Ἀκούσατε λοιπόν: Μίαν ἡμέραν — εἶνε τώρα περισσότερον ἀπὸ δέκα χρόνια — ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχε κατεβῇ ἀγνώριστος εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ περιηγηθῇ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ κρίνῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἂν οἱ ἄνθρωποι φυλάττουν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου καὶ ἰδίως ἂν τὰ παιδία, ὑπὲρ τῶν ὁποίων, ὡς σᾶς εἶπα, τρέφει ἰδιαιτέραν ἀγάπην, ἔχουν ὅλα τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν μόρφωσίν των· ἀφοῦ περιῆλθε ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἔφθασε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ πρῶτο-πρῶτο ποῦ παρετήρησε ἦτο ὅτι ἐδῶ κανὲν περιοδικὸν δὲν ἐξεδίδετο ἀληθῶς χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων γραφόμενον, ἐνῷ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ὅλα τὰ παιδία εἶχον καὶ περιοδικὰ καὶ βιβλία ὡραῖα νὰ ἀναγινώσκουν· ἐλυπήθη λοιπὸν κατάκαρδα διὰ τοῦτο ἐπειδὴ ἐξ ὅλων τῶν παιδίων τοῦ κόσμου τοὺς Ἑλληνόπαιδας ἀγαπᾷ μὲ χωριστὴν ἀγάπην, διότι εἶνε ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων οἵτινες πρῶτοι ἠσπάσθησαν τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον καὶ ἔπειτα τὸ μετέδωκαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λαούς· ἐλυπήθη καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἀποκτήσουν καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδές του ἓν καλὸν περιοδικόν, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ διδάσκωνται συγχρόνως· μὲ τὴν διορατικότητα δὲ τὴν ὁποίαν ὡς Θεὸς ἔχει προεῖδεν ὅτι ἂν ἐνέπνεεν εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδόσεως τοιούτου περιοδικοῦ ἡ ἐπιθυμία του θὰ ἐξεπληροῦτο κάλλιστα. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰξεύρει νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην τῶν μικρῶν της φίλων, διὰ τοῦτο ἡ ἀλληλογραφία της φαίνεται εἰς τὸν ἐννεαετῆ φίλον μου *Ἀετὸν τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων* ὅτι γράφεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ηὐτύχησε νὰ γίνῃ ἡ χαϊδεμένη καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ φίλη τῶν καλῶν παιδίων.

Δὲν ἤθελα νὰ θεωρήσῃς προσβλητικὴν τὴν ἀπάντησίν μου, φιλτάτη *Ἀλκυών*, ἀλλὰ συμβουλευτικήν· ἄν, ὡς λέγεις, ἡ πνευματικὴ καὶ σωματική σου ἀνάπτυξις σοῦ ὑπηγόρευσαν τὰς τόσε ἑλληνικοῦρες, τότε ὅταν ἀναπτυχθῇς περισσότερον θὰ γράφῃς μὲ περισσότερον ἀκατάληπτον γλῶσσαν τὰς ἐπιστολάς σου· καὶ τοῦτο δὲν εἶνε καλόν.

Ἡ εἴδησις ὅτι ἀπεφασίσατε νὰ μοῦ γράφετε τακτικὰ μὲ ἔκαμε νὰ χαρῶ πολύ, πολύ, προσφιλεῖς μου φίλαι *Μαρουσία* καὶ *Κελαδίστρα*. Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως. Τὰ ψευδώνυμά σας δὲν τὰ κατέχει ἄλλος.

Πῶς σοῦ ἐπέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα *Χαραυγὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς*, ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μαζί σου; Θέλω, ἀγάπη μου, θέλω! Τὸ πρῶτό σου γράμμα ἴσως παρέπεσε, ἄλλως θὰ σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ καὶ εἰς αὐτό.

Τὸ πρόβλημα 99 $^9/_9$ = 100 εἶνε πασίγνωστον, *Οὐρανία Αὔρα* μου, στεῖλέ μου τίποτε ἄλλο ἀδημοσίευτον.

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις, χαριτωμένον μου *Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη*, ὁ Κουφιοκεφαλάκης δὲν ἀπέθανε, ζῇ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ τὰ νόστιμα Κουφιοκεφαλάκικά του, τὰ ὁποῖα θὰ τὰ μανθάνω καὶ θὰ σᾶς τὰ λέγω νὰ γελᾶτε.

Ἀξιοπερίεργα συμβάντα μοὶ ἀναγγέλλει ὁ ἀγαπητός μου φίλος *Μιχαὴλ Στρογκώφ*, καὶ ἀκούσατε μὲ πόσον χαριτωμένον ὕφος εἶνε γραμμένη ἡ ἐπιστολή του: «Ἀγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον μὲ συγκινεῖς ἀλλὰ καὶ πόσον μὲ διασκεδάζεις. Ἀπόδειξις δὲ τοῦ πόσον σὲ ἀγαπῶ εἶνε ὅτι εἰξεύρω ἀκόμη καὶ τὸ κτύπημα τοῦ διανομέως σου· προχθὲς μόλις ἤκουσα τὸ κτύπημα ἐκατάλαβα ὅτι εἶνε ἡ ὑπεραγαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Ἄφησα ὅλα τὰ παιχνίδια μου διὰ νὰ σὲ διαβάσω, κατέβρεξα δὲ τὰς σελίδας σου ἀπὸ δάκρυα ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν «Ἀσθενῆ». Ὕστερον μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν ἐδιάβασα τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἐχοροπηδοῦσα ὅταν εἶδα τὸ ὄνομά μου· δὲν εὑρίσκω λέξεις νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔγραψες ὑπὲρ τῆς «Νέας Ἀκροπόλεως» (Ἐννοεῖ τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον σκοπεύει, ὡς σᾶς εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, νὰ ἐκδώσῃ ὁ μικρός μου φίλος *Μιχαὴλ Στρογκώφ*). Τὸ βράδυ σὲ ἐπῆρα μαζί μου εἰς τῆς θείας μου ὅπου καὶ ἐκεῖ ὅλοι κατέβρεξαν τὰ μαντήλιά των ἀπὸ δάκρυα· ὕστερον ἦτο μεγάλη ἀγωνία ποῖος νὰ πρωτολύσῃ τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ μὲ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἐπεράσαμε ὅλην τὴν βραδυά μας.»

Νὰ μοῦ στείλῃς, ἀγαπητὸν *Ξενιτευμένο Τρυποκάρυδο*, νὰ μοῦ στείλῃς τὸ πρόγραμμα διὰ νὰ λάβω μίαν ἰδέαν καὶ ἐγὼ πῶς θὰ ἑορτάσετε εἰς τὸ Μάντσεστερ τὴν 25ην Μαρτίου· πῶς δὲν μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἄλλοι; εἶνε καλά;

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, φίλε *Νυμφαγέτα Πόσειδον*, καὶ αἱ ὀρθαὶ λύσεις ἐπίσης δεκταί.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, προσφιλής μου *Πήδασος Ἀμπελόεσσα*, καταλαμβάνω ὅτι εἶσαι φιλομαθεστάτη καὶ εὐγενὴς κόρη καὶ χαίρω νὰ λαμβάνω γράμματά σου.

Ὦ ἀγαπητέ μου *Παῖ τοῦ Παναχαϊκοῦ*, τὸ δυστύχημά σας εἶνε μέγιστον καὶ ἀνεπανόρθωτον· ἐχάσατε τὴν προσφιλῆ σας μητέρα, τὸν ἄγγελόν σας, ἥτις σᾶς ἠγάπα τόσον, σᾶς ἐπεριποιεῖτο, ἐκοπίαζε διὰ σᾶς, ἦτο ἡ παρηγορία σας· μὴ ἀπελπίζεσαι ὅμως· φανοῦ καρτερόψυχος, παρηγόρει καὶ τὴν ἀδελφοῦλάν σου *Μαρίαν* καὶ προσπαθήσατε νὰ γίνεσθε καθ' ἡμέραν καλλίτεροι διὰ νὰ σᾶς βλέπῃ ἡ καλή σας μητέρα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ χαίρεται.

Μικρούτσικα ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένα ἦσαν τὰ πρῶτα γραμματάκια σας, προσφιλεῖς μου *Τερπνὴ Ἄνοιξις*, *Χρυσοκίτρινη Αὐγὴ* καὶ *Θαλασσοπούλι Φωκιανό*. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ πολὺ καὶ θέλω νὰ μοῦ γράφετε συχνὰ καὶ σεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖ φίλοι μου.

Δύνασαι νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, φιλτάτη *Νίκη*, ἀλλὰ τὰς λύσεις σου νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τὰς στέλλῃς μὲ τὸ σημερινὸν ψευδώνυμον ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ τρέχων διαγωνισμός.

Ὁ καλός μου φίλος *Πρῶτος Σωματοφύλαξ*, μοὶ ἀναγγέλλει τὴν ἑξῆς σπουδαίαν εἴδησιν, ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς μικροὶ φίλοι μου καὶ συνδρομηταί μου θὰ ἐκδώσουν καὶ αὐτοὶ παιδικὸν περιοδικὸν ὀνόματι «Πυθαγόρας». Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ οὕτω θὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἄλλον σπουδαῖον σύμμαχον εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεται.

Ὅσοι στέλλετε λύσεις, ἂν θέλετε νὰ μὴ πηγαίνουν εἰς μάτην οἱ κόποι σας, πρέπει νὰ συμμορφώνεσθε κατὰ γράμμα μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσα εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ φύλλου τῆς 15 Ἰανουαρίου· ὅστις δὲν τηρεῖ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἢ ὅστις τηρεῖ μόνον μερικοὺς ἢ καὶ τοὺς περισσοτέρους καὶ λησμονεῖ τοὺς ἄλλους ἢ καὶ ἕνα μόνον οἱονδήποτε πρέπει νὰ εἰξεύρῃ ὅτι αἱ λύσεις του εἰμποροῦν νὰ διαφύγουν τὴν προσοχήν μου. Ἀναγνώσατε λοιπόν, φίλοι μου, καὶ πάλιν τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ πρὶν στείλετε τὰς λύσεις σας ἀναγνώσατέ τους ἄλλην μίαν φοράν, διὰ νὰ ἰδῆτε μήπως παρελείψατε κανένα· πρὸ πάντων μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὸ χαρτὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου γράφετε τὰς λύσεις πρέπει νὰ εἶνε ὅλως διόλου χωριστὸ καὶ νὰ μὴ γράφετε εἰς αὐτὸ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν λύσεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ ψυλλαδίῳ τῆς 31 Μαρτίου.]

47. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου ὅπου τὸ βρῆς τὸ τρώγεις εὐχαρίστως,
Ἐπίσης καὶ τὸ δεύτερον ἐπιθυμεῖς νὰ πίνῃς.
Πρὶν ὅμως ἐξ αὐτῶν γευθῇς ὡς λαὶ ἀργὸς ἀπλήστως,
Ἂν θέλῃς νὰ φανῇς καὶ σὺ αἰνίγματα πῶς λύνεις,
Εἰς τῆς Ἑλλάδος ζήτησον τὰς πόλεις τὰς μικρὰς
Ν' ἀνακαλύψῃς τ' ὅλον μου μετὰ πολλῆς χαρᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαραυγῆς τῆς Πριστομαγιᾶς.

48. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ δεύτερόν μου,
Ἐπίσης δὲ ἐπίρρημα εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

49. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς.
Εἰς τοὺς κήπους θὰ μὲ εὕρῃς, ἂν τὸ τέλος μοῦ ἀφίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρόυ Γάτου.

50. Στοιχειόγριφος.

Πτηνὸν εἰμ' ἐκ τῶν ὡραίων, ἂν οὐδόλως μὲ πειράξῃς·
Πλὴν τὴν κεφαλήν μου, φίλε, μ' ἀσπλαγχνίαν ἂν τὴν σφάξῃς,
Μὴ νομίσῃς ὅτι ὥρα
Νὰ μὲ φάγῃς ἦλθε τώρα,
Γιατὶ ἄνθρωπος εἶμ' ἔχων τὴν Ἀσίαν ὡς πατρίδα,
Τὸ δὲ αἴνιγμα ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὑπαλαΐδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπαλαΐδος.

51. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πουλί· πλὴν ἂν κανεὶς δυὸ γράμματα μοῦ βγάλῃ
Ζῶον πιστὸν εἰς τὴν στιγμὴν ἐμπρός του θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανος Ἀετοῦ.

52. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι φυτόν· μετάλλαξον τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων
Καὶ σχηματίζεις στρατηγόν, πλήρη καταρθωμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

53. Μωσαϊκόν.

Τὸ πρῶτόν μου 'ς τὴν κόλασι εὐείσκετται κλεισμένο,
Τὸ δεύτερο μέσ' 'ς τὸν ἀφρὸ τὸ ἔχετε κρυμμένο.
Χωρὶς τὸ τρίτον μου Ἰνδὸν ποτὲ δὲν συναντᾶτε
Κι' ἂν χάσετε τὸ τέταρτον σταφίδες δὲν θὰ φᾶτε.
Τὸ σύνολόν μου τὸ μισεῖς, φοβεῖσαι τὸ φαρμάκι του
Καὶ φεύγεις, μόνον ἂν ἰδῇς καὶ τὸ πουκαμισάκι του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

54. Αἴνιγμα ὀκτωσύλλαβον.

Στέρνα μου πελεκητὴ
Μαρμαρένια καὶ χυτή,
Πόχεις μέσα μαῦρα ψάρια
Καὶ γλυκὸ νερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Α. Καντρτζῆ.

55. Φύρδην — μίγδην.

Νὸτ ρόνφιμον ἰο ρονφιμὸ νάπτοτε ἀσαπῶγι.
Ἴκα τονάπτε ἰο οιμίτι νοτ νοτίμι σιτῶμι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Κόρακα.

56. Ἱερώτησις.

Ποῖον ὄνομα κύριον ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μόνον φωνήεντα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεσιακοῦ Σκιωθήρος.

57—58. Ἀστεῖα παρεράματα.

α'.) Οὔτε τὸν ἄρρωστον ὠφελεῖ ἡ μισὴ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἡ ἐπίτομος ἱστορία.

β'.) Ἡ ὄρνιθα γκαρίζοντας βάζει τὰ γάντια της.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

59—61. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀνθέων.

α'.) Ὅσα ἐνίοτε βλέπομεν ὅτι ἐπιχειροῦμεν κατ' ἄναρ ὁ Δὸν-Κιχῶτος ἴσως ἠδύνατο νὰ τὰ ἐπιχειρήσῃ μόνον.

β'.) Οὐδενὶ ὁ νόμος χαρίζεται.

γ'.) Οἱ μικροὶ νοσοῦσιν εὐκολώτερον τῶν μεγάλων.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

62. Μονοκονδυλιά.

Διαγράψατε τὸ κάτωθι σχῆμα διὰ μονοκονδυλιᾶς χωρὶς νὰ διέλθῃ δὶς ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἡ γραφίς.

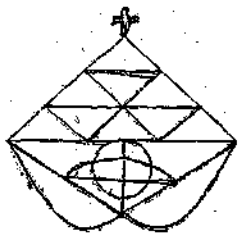

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

63. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου στρατηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως.

1. Σειρὰ ὀρέων. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 5. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6. Θηρίον. 7. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 8. Πόλις τῆς Τουρκίας 9. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 10. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Ἀγγέλου.

64. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι καιρὸν εὐχάριστον, τὰ δὲ τελικὰ ζῷον.

1. Θεὸς τῆς μυθολογίας. 2. Σύνδεσμος. 3. Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Ἀράπη.

65. Μεσοστιχίς.

Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητουμένων λέξεων εὑρισκόμενα γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μυθολογικοῦ ποταμοῦ.

1. Φυτὸν ὑδρόβιον. 2. Σῶμα στρατιωτικόν. 3. Βασιλεὺς συμμετασχὼν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 4. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 5. Μέρος τοῦ πλοίου 6. Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλείου Μαφούνη.

66. Ἐλλιποσύμφωνον.

ἡ'ει — ὁ — 'α'ὁ' — 'αἰ — 'ὁ — 'α'ὁ' — ἔ' 'ε'αι — 'ὁ'ο' — 'ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νίκης.

67. Φωνηεντόλιπον.

Πρτμ — τν — Δπλσνν — π — λ — τ — ββλ — μ — δτ — ν — τσν — δσκδστκ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ ψυλλαδίῳ τῆς 31 Ἰανουαρίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

15. Πύργος, πῦρ.—16. Τιμωρία (τί, μωρία).—17. Ἀναγνώστρια (ἄν, ἀγνός, τρία).—18. Μυελός, ὕελος.—19. Θήρα, θύρα, Ἥρα, θήρ.—20. Κίνα.—21. Ἡ ἀράχνη.—

22. Εἰς τοὺς ἀνθῶνας φθείρονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα,
Ὅμως ἐμμένει ἄφθαρτος ἡ ἀληθὴς φιλία.
Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει,
Καὶ ἡ φιλία ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν τῶν μόνη.

23. 1. Ὁποιος χαρίζει μὲ χαρούμενον πρόσωπον κάμνει διπλῆν τὴν χάριν. 2. Ἡ ἐργασία εἶνε μήτηρ τῆς εὐτυχίας. 3. Μέτρον τῆς ἀξίας δὲν εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος.—24. Ὁ κοχλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην δύναμιν ὥστε . . . κρατεῖ εἰς τὴν ῥάχιν του ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν του.—25. Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.—26. ΤΑΝΤΑΛΟΣ (1. Τίγρις. 2. Ἀρχιερεύς. 3. Ναύπλιον. 4. Ταΰγετος. 5. Ἀκακία. 6. Ἀαγώς. 7. Ὀδυσσεύς. 8. Σήμερον).—27. ΑΘΗΝΑ (1. Ἀγλαΐα. 2. Θεσπιαί. 3. Ἡσίοδος. 4. Νηλώ. 5. Ἀγάθων).—28. Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς γονεῖς, διὰ νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς.